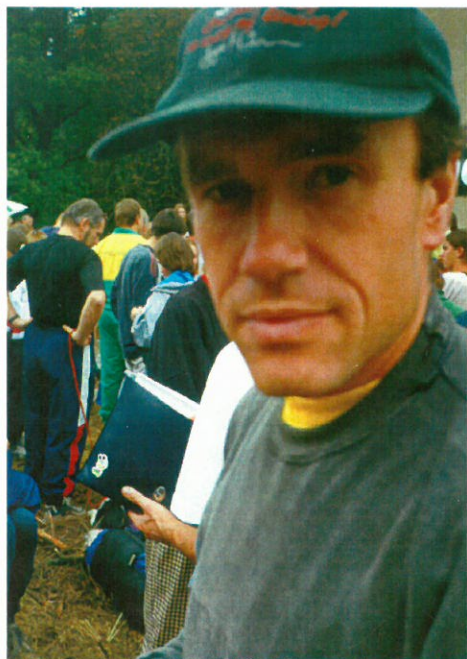

Ročenka 1999

Předseda oddílu

Hlavní trenér

M-ČR štafety
ženy - 2.místo

M-ČR družstva
finišující Davidík Marián
4. místo

M - ČR družstva-veteráni
1. místo

M-ČR -sprint
D-20 1. Macúchová Zuzana
2.Stará Zdeňka

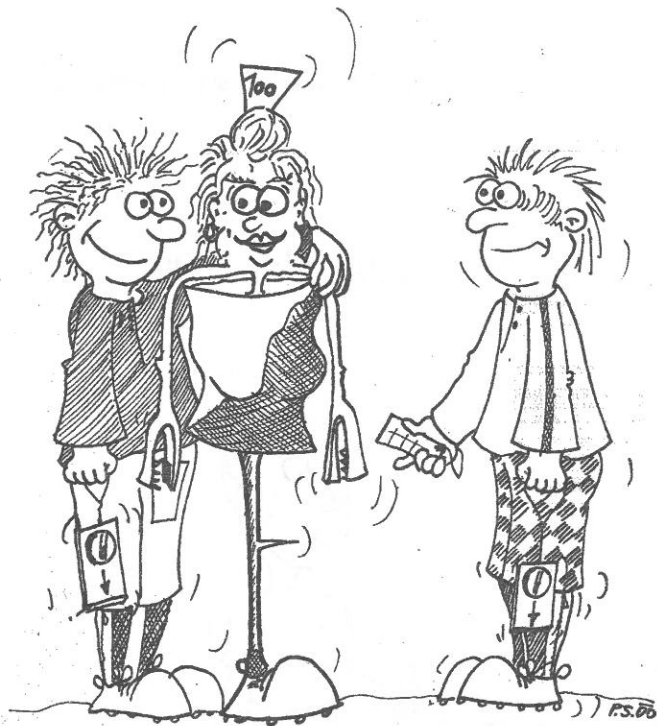

Legenda orientačního běhu Jana Galiková
se vrací na stupně vítězů.

Ročenka 1999

STUPNĚ VECÍRKŮ
ZA ROK 1999

DNES JSEM SI NARAZIL SBĚRKU!

TJ Tesla Brno, orientační sporty
<http://www.math.muni.cz/~mlc/silikon/>

Ročenka 1999

Ilustroval: Petr Strejček

Obálka: Lenka Lukášová

Vydalo nakladatelství *Čelenka* v lednu 2000

(neprošlo žádnou recenzí, za obsah i pravopis článků ručí pouze autoři)

Obsah

Obsah	3
Místo úvodu (<i>Čelenka</i>)	4
Několik neskromných přání do posledního roku druhého tisíciletí (<i>Kýta</i>)	5
Nejlepší výsledky našeho oddílu v roce 1999 (<i>Čelenka</i>)	6
Jeden úkol z bojovky (<i>Peťa Strejček</i>)	8
Z palubního deníku Plecha, Štěpiho, Heziho a už nikoho (<i>Štěpi & Plech</i>)	9
Běžel jsem z Brna do Opavy (<i>Jarda Mikoška, jun.</i>)	20
Autentické zápisky z cesty po Korsice (<i>John Krejčí</i>)	24
1982 (<i>Ondra Ptáček</i>)	29
Jak se Absinth na světě objevil (<i>Radim Ondráček</i>)	32
PULP FICTION historka nikoliv z podsvětí (<i>Ada Kuchařová</i>)	34
Zpráva z jednání komise (<i>Jarda Mikoška, sen.</i>)	36
Koutek poezie	40
Vyznání (z oddílového přeboru)	40
LA CORSE Ile de beauté (<i>Peťa & Janek & John</i>)	41
La Corse gastronomique (<i>Peťa & Janek & John</i>)	41
Nožní šlapka (<i>Plech</i>)	42
Báseň dáseň (<i>Plech</i>)	42
Adresář oddílu	43

Místo úvodu

„Čas naší doby plyne rychle. Letadla odfouknou dlouhou namáhavou pouť přes hory a lesy tryskami vteřin. Lásky vyprchávají tak rychle, jak dlouhá je pouť. Jeden den si na lavičku vyrývají srdíčka a o měsíce dál si vyčítají existenci . . .

Možná by stačilo ono tvrdohlavé nasazení s nímž hledáme bezpečné pohodlí jídla, oblečení a bydlení, které nám zabírá celý život. Chráníme tělo přepychem moderního světa, abychom se stali otroky tohoto přepychu. Láska ohrožuje bezpečné pohodlí. Je nevypočítatelná. Staří se bojí lásky. Raději na ni nevěří. Odrazují i mladé a vedou je k pragmatismu. Že se láska dnes nevyplácí? Nevyplácěla se nikdy . . . Mladí po první lásce propadají panice a stávají se starými.

*Pořád běžíme vpřed. Jednou . . . Až tohle . . .
Potom to bude lepší, začneme konečně žít . . .“* (Jára Dobeš, Poutník k nesmrtelnosti)

Čas naší doby plyne rychle. Málokdo už tráví celé odpoledne v Komině. Málokdo půl středy na mapovém tréninku. Cestou na trénink vyřídí dva telefony. Na závody raději autem, budu dřív doma a můžu jet později. Když už jsme se sešli zase jednou na závodech stihnem i diskotéku a pořádnou pařbu. Přes týden není čas. . .

Kam to všichni spěcháme? Po čem to toužíme? Sto metrů přes překážky nebo mara-
tón. . . Na čem vlastně skutečně záleží?

Povím vám příběh jednoho muže z Evropy, který navštívil Indii, třeba v něm najdete odpověď alespoň na polovinu některé otázky:

Hrdina se ze mne vytrácí, jak se ke mně blíží připlouvající tělo. Pochybnost se proměňuje v jistotu. Uprostřed Gangy plave mrtvola. A jaká. Obrovské jizvy nad zavřenými rty.

Panebože malomocný! Mráz v zádech. A já se chtěl v této Indii uctívané řece koupat!

Rád bych potkal ty zázračně uzdravené. Doma jsem při léčení viděl už kdejakou chorobu, ale toto?

„Good morning, anglé“, ozvalo se z vody. Krve by se ve mně nedořezal. Mrtvý muž s leprou nebyl zas tak mrtvý a teď stojí pár metrů přede mnou a culí se na mne černými zuby. „Neměl bys peníze pro chudého nemocného poutníka, Angličane?“

Poslouchám už hodinu jeho smutný příběh. Pardon, Inde. Příběh, který vnímám litostivě já, nikoli ovšem jeho hlavní hrdina - vesnický učitel, který trpí na konci dvacátého století drastickou nemocí, kterou my známe snad jen z filmů o Ježíši Kristovi, a přitom rozpráví o životě radostně jako malé dítě.

„Anglé (dědictví z dob kolonií), půjdu. Pamatuj: vy hledáte štěstí v naplněných přáních. Proč nejsi chytřej jako Gándí? Přej si to, co právě máš.“

Čelenka

Několik neskromných přání do posledního roku druhého tisíciletí aneb cíle se musí klást vysoko

Náš oddíl již nejednou dokázal ve své bohaté historii čeho všeho jsou jeho členové schopni a myslím, že právě nadcházející rok je jakousi výzvou opět posunout laťku výše a zapsat další zlaté řádky v historii našeho skvělého oddílu.

Svou velikostí patříme mezi největší oddíly v republice, máme ve svém středu celou řadu minulých, současných a doufám, že i budoucích reprezentantů. Tvzení o tom, že kolektiv je taky špičkový by bylo nošením dříví do lesa. Připočteme-li dobré zázemí TJ Tesla Brno a dají-li sponzoři i nějaké peníze nezbyvá než stanovit skutku vysoké cíle a to nejen výkonnostní.

Co bych si tedy v následujícím roce přál?

- medaili z juniorského ME
- vítězství štafet žen i mužů na M ČR a několik dalších medailí z jednotlivců
- vítězství družstva Tesly v dospělých
- nominaci do repre "A" 2-3 ženy, 1-2 muži
- silný team v MTBO - pokud přijde Ďure a Rade, tak čelné umístění ve světovém poháru
- nějakou tu medaili z mistrovství ČR v LOB
- dostavění loděnice v Komíně a udržení této základny v provozu schopném stavu
- bohatého sponzora
- vytvořit odpovídající materiální podmínky nejlepším závodníkům
- uspořádat na vysoké úrovni M ČR na dlouhé trati dva závody Oblž
- začít systematicky pracovat s mládeží
- oddílový přebor uspořádat po všech stránkách na vyšší úrovni (snad jen množství vypitého piva nemusíme zvyšovat)
- přátelskou atmosféru a snahu jeden pomoci druhému (pokud nemůžu pomoci, tak alespoň nenegovat práci ostatních)
- aby nevšímavost a lhostejnost neměla v našem oddíle místo
- udržení a posílení již tak velmi silného kolektivu
- zlepšení komunikace a průchodu informací

Jak jsem uvedl v nadpisu jedná se opravdu o neskromná přání, nikoliv ovšem nespílitelná. Myslím si, že máme veškeré předpoklady přivítat třetí tisíciletí jako nejsilnější oddíl v kategorii dospělých a vytvořit dobrý základ další budování družstva žáků a dorostu.

Chce to jen maličkost, přičinění nás všech.

Kýta

Nejlepší výsledky našeho oddílu v roce 1999

(Všechny podrobné výsledky je možno najít na <http://www-ob.fsv.cvut.cz/>)

MS, Skotsko, Inverness 30.7.-8.8.99

Marian Davidík kl 9.

Eva Juřeniková kl 42. kr 24.

JMS, Bulharsko, Varna 5.-10.6.1999

Zuzana Macúchová kl 9. kr 29.

Zdenka Stará kl22. kr 6.

Martina Schindlerová kl 34. kr 58.

štafeta (Macúchová, Stará, Klechová) 4.

MS veteránů Dánsko, Aarhus

W40 Ada Kuchařová 3.

Dlouhodobé soutěže

Česká liga klubů - Diadora cup 99 2. Tesla

Český pohár štafet D 1. Tesla

H 7. Tesla

Kozel cup D 6. Zdenka Stará
8. Eva Juřeniková
H 5. Marian Davidík
9. Martin Štěpánek

Silva Cup D20 1. Zuzana Macúchová
6. Martina Schindlerová

Mistrovství republiky

noční	H21	9. Ondra Hájek 15. Pavel Brlica
DT	H21	6. Martin Štěpánek
	D20	1. Zdenka Stará 2. Martina Schindlerová 3. Zuzana Macúchová
	H35	1. Jiří Hlaváč
Klasika	H21	9. Martin Štěpánek
	D21	13. Veronika Slámová
	D20	2. Zdenka Stará 6. Zuzana Macúchová
	H18	10. Zdeněk Liščinský
Krátká	H21	15. Martin Štěpánek
	D20	1. Zuzana Macúchová 2. Zdenka Stará
	H18	6. Jarda Mikoška
Štafety	D	2. Tesla (Macúchová, Schindlerová, Stará) 10. Tesla (Slámová, Čechová, Pracná)
	H	3. Tesla (Čech, Štěpánek, Davidík)
Družstva	DH 21	4. Tesla (Čech, Macúchová, Štěpánek, Schindlerová, Habán, Stará, Davidík)
	DH 35	1. Tesla (Urválek, Kuchařová, Pospíšek, Galíková, Hlaváč)
Supersprint	D 21	7. Zuzana Macúchová
	H21	12. Martin Štěpánek

Reprezentanti pro rok 2000

A)	Eva Juřeniková
B)	Vendula Klechová, Zdenka Stará
Sledování)	Lenka Čechová, Zuzana Macúchová, Martina Schindlerová, Radovan Čech, Martin Štěpánek

Jeden úkol z bojovky

Jeden listopadový víkend se při příležitosti oslavy narozenin několika našich členů uskutečnila bojová hra.

Za všechny úkoly, které musely čtyřčlenné družstva vyřešit, zde uvádíme jeden, na jehož vyřešení můžete zkusit přijít právě teď.

Představte si, že stojíte na hrázi Medlovského rybníka a držíte v ruce tento obrázek,

42 3 4 28 6 48 2

kteří jste vytáhli z láhve vhozené do zamrzlého jezera. Máte k dispozici turistickou mapu EKČT 1:50 000 č. 48 (Žďárské vrchy) jakéhokoliv vydání kromě 1998 a 1999. Vaším úkolem je dostat se k další zprávě. Na to kde ji hledat zkuste přijít sami a pokud to nepůjde, tak někde na konci ročenky najdete řešení.

Pro ulehčení: čísla pod obrázkem pro vyřešení úkolu nejsou důležitá.

Peta

Švédsko 28.3.1999 - 28.4.1999

Z palubního deníku Plecha, Štěpiho, Heziho a už nikoho

29.3. Jako jedinému gramotnému členu naší výpravy, mi připadl úkol psát palubní deník.

Toho se zhošťuji zcela zodpovědně dnes ráno 8:56 u snídaně, zatímco venku svítí slunko, z rádia to tlačí nějaký švédský spíkr a nenašel jsem čaj. Š. a H. ještě vyspávají kocovinu, protože H. měl včera narozky, tak jsme pařili, každý až do dna svého piva. Pozor někdo jde!

Je poledne, zrovinka jsme vyřešili dilema jestli vyprat, uvařit, nebo jít nakupovat. Zvítězil žaludek s leností, takže se vaří. Odpoledne se bude klusat. Venku je místy sníh a místy nesníh, takže je to buď na neoprenky nebo na neneoprenky. H. si půjčil neoprenky od Nováka (*Novák - česká obdoba švédského Anderssona; jinak Perovo krycí jméno mezi námi před ním*), jsou světle růžové, ještě jsme mu nevymysleli přezdvíku - buď Bobíšek, nebo Hezounek, nebo Bonbónek. Prostě něco růžovoučkého.

Uvařili, nakoupili, poběhali (sníh 0-30cm), usušili, napapali, spočítali kilometry, počíteli, protáhli, napili a za chvilku půjdeme spát.

Špatná zpráva: H. bolí tlapa, dobrá zpráva: žádná další špatná zpráva.

Dočetl jsem Hudbu močálu, dobrou...

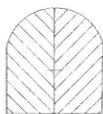
30.3. Dopoledne proběhnutí COB a trochu linie. Hodně ledu, hodně kilometrů, hodně kontrol, hodně vody, hodně sněhu, hodně unavení jsme doběhli, hodně jsme pak jedli, pili, spali, a byli rádi.

V místním lese žije jeden z posledních mamutoloslů, je obrovské, páchne jako kravín, bobky dělá velikosti ragbyového míče, nohy má křivý a tlustý, z bezzubé tlamy mu jde pára a nazelenalý žgryndy, živí se mechem a kůrou, vydává zvuky: GHR-NHLUHNÝÝ...., hrozně dupe a funí smrad. Viděli jsme se Š. jeho stopy jako vrata.

Poměrný obrázek:

člověk

vrata

stopa

OBĚD: těstoviny (H. přesolil, Š. rozvařil, P. vyhl do dřezu) + pánev Šanghaj (nepopsatelná)

Odpoledne nákup v supermarketě, kdyby nás teď zavalila v chatě lavina, tak přežijeme až do léta. Potom jsme se rozvášnili v prostoru, kde budeme mapovat, počítám, že s podkladovkou a pastelkami nám ve čtvrtek trochu sklapne.

Na trénink jsme se dostavili pouze s ručníkem a v džínách, abychom (hlavně já) nevypadali jako ukrajinská repre, což překvapilo trochu Nováka, když nám dával kontroly na stavění a poté i nás, když jsme je v džínách roznesli. Poté už jsme jen mailovali, sbalili video a tiskárnu.

Teď jsme přijeli, nacpali si pupky a usneme. Pěkný sny.

31.3. *Plech už zase "gavari" pa ukrajinski, Marlas čte švédsky a já zívám.*

Dneska nás čekají poprvé dvě běhací fáze v jednom švédském dnu, mě dokonce první dvou-fázový den v tomto běhacím roce. Tak doufám, že si nic neutrhnu, neunavím ani neutavím. Š. má s sebou naštěstí speciální lepidlo pro orientačky, který lepí bezvadně boty a živou tkáň, tak ať se to směle točí.

Máme plno nových technických vymožeností:

- počítač se špatnou grafikou
- k němu tiskárnu bez šňůry do zásuvky
- mapy z okolí na disketách, který nejdou načíst a stejně je zatím nemáme na čem vytisknout
- video, který jede tak, že se na to nedá koukat
- kazeták, ale ten zapomněl Novák donést, takže funguje mikrovlnka a rádio.

Po obědě to začalo prát - slunko (za oknem je 30(C) a z lesa vytíkají proudy zimy. Prohrává - děvka.

Právě jsme se vrátili z pizza-párty. Cestou tam Š. s H. kupovali chleba a zelí. Samo, že udělali mezinárodní trapas, když se u pokladny pohádali, že zelí není salát, místo toho, aby nad tím mávli rukou a velkoryse zaplatili o patnáct švédů na kilo víc. Já jsem té půl hodiny čekal v autě, který mezitím ruplo.

Každý jsme si dali po pice, ale Š. a H. nestačil skladovací prostor a dlouhou chvíli to vypadalo na pizzový comeback. V televizi hráli tři čtyři fotbalu a porodila panda. H. auto cestou zpět vůbec netopilo a navíc skoro narazilo na kamion, což by byla přesila. Zítra jdeme mapovat - jupí!

Teď je za 20' zítřka, někdo jde bucat (já), někdo nevím (Š), někdo dočítá knížku (H.). Je úplněk, budeme výt (jako dědeček?). Pěkný spánek Zítra se uvidíme.

- 1.4. Průser. Ráno jsme dali překapávat čaj a zapomněli jsme ho vypnout, potom jsme šli běhat do bažin. Při třetím kole se H. propadl pod led a už jsme ho nenašli. Tak jsme se s Š. vrátili, ale mezitím od překapávače chytla chata, zachránili jsme jen Plasmex v nehořlavé pixli. Hasiči, které zavolali místní se bohužel cestou vykotili do řeky. Jdeme žebrot. Poslední zpráva z dopoledne zní: FŠECKO APRÍL!

Odpoledne v duchu "tenkrát poprvé", neboli jedeme mapovat. Výsledek? Zatím žádný konkrétní. Začali jsme, budeme pokračovat a nakonec to nějak dopadne. Bylo to příjemný, 3 hodiny o samotě (relativně), slunko, náběh a tak. Mapujeme takovou místní Holednou. Samý pěšinky, cyklisti, čokli, a důchodci. H. ztratil modrou pastelku, Š. toho zmapoval nejvíc a P. se to nejvíc líbilo.

Dočetl jsem Hubitele. H. dočetl A bude hůř a teď se chce učit, zatím se mu daří občasně. Obstal v chemickém testu - vypisování vzorců k jednotlivým přísadám pH neutrálního mýdla na ruce. Na závěr večera se nám chladí puding a zítra jedem závodit. Hoj.

2.4. Ráno - závody

Odpoledne - oběd

Večer - každý něco

Nazdar bazar.

4.4. (Den po 3.4. o dni před 4.4.)

Dopoledne drsný závody, takový ty na podrytí sebevědomí, důvěry v orientácký schopnosti sebe sama a umrtvení mylného dojmu dobré fyzické kondice. Tragédie celou cestu mezi startem a cílem. Pořád jsem měl pocit, že omdlím, mlžil se mě výhled, bolel Radek, všechny zasn. klacky mě prásaly, všechny zasn. bažiny se propadaly, zasn. buzola se furt točila dokola, z. mozek nemyslel, z. mapa nešla složit a všechny z. kontroly byly schované někde jinde, než jsem chtěl, pak jsem doběhl z. Štěpiho, kterej to sice zabalil, ale do cíle mi ještě ušel.

↓ - takhle to probíhalo a i dopadlo.

Večer se ale chystala párty, takže blbou náladu z blízké minulosti vystřídala dobrá v očekávání blízké budoucnosti a přípravy, vymydlení, oholit, vykakat, navonět, vyčistit, nachystat, oblíct, odejít, přibýt jinde.

Rozjezd u Nováka. Předpaření až rozpaření s bratry-dvojčaty Lundgrenovými. Oba úplně stejní akorát patku na druhou stranu. Novák si neumí udělat uzel na kravaté ani podle návodu. Na oplátku za uvázání uzlu, jsme mu vybilili bar. Poté přesun to Martina's apartment, po nejistém začátku paření až dopaření a přesun na tuc-tuc akci.

Hezi se svým osvětovým programem „Alkohol škodí zdraví“ se u Martiny rozhodl, že na dýzu nejde a šel rovnou do kina. Teď nám nechce prozradit, ale byl to minimálně trojprogram (zřejmě se švédskými titulky). V místním klubu to bylo podivné, dovnitř jsme se dostali bez lístků, vydávající se za arabskou delegaci, na ruku dávali razítko, co nejde smýt, protože není vidět a uvolněnou atmosféru dodávali dvě benga, co odtáhli každého, kdo usnul. Pařit se tady smí do jedné, takže za dvě minuty jedna zhasla hudba, rožlo světlo a všichni vypadli. Pivo stálo čtyři pětky. (SEK)

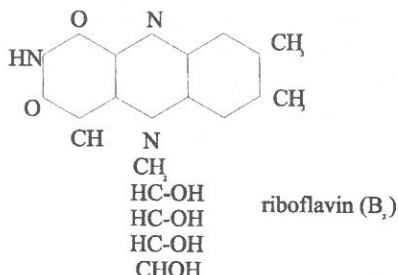
H. přišel z kina dlouho po nás (a jinam)

P. spal na gauči

Š. z toho rozbolely záda...

Hodnocení: DEFINITIVNĚ VYDAŘENO.

Pro Plecha:

Na H. se ráno přilepila přítulná kočička, tak se s ní celj dlouhej den mazlil, že ani nestihl jít běhat. P.+Š. odpoledne pět hodin mapování, večer výběh, super západ slunka, vítr hvízdal, rychlost jako ve vlaku EC. Cestou zpět byla málem nepříjemnost, ale nakonec to všechno dobře dopadlo do záchodové mísy. Potom sauna - H. si spletl kohoutky a opařil si záda.

- 5.4. Ráno Rallye Tisíce jezer na závody s Novákem. Závody - sprint, hezká mapa. Prsil jsem se v novým dresu, tak jsem musel hrozně smažit, abych si neutrlh ostudu.

Pak jsme v Arboze slavili Velikonoce u Kjelleho, všechno ve znamení hojnosti. Osm hodin nepřetržitého přísunu potravy, alkoholu a angličtiny nadělalo pěknou paseku. H. byl šofér, tak musel (a chtěl) sušit jen s pivem pro řidiče. Já a Š. jsme nešoférovali, takže to podle toho dopadalo, stylem Skal!, předkrm, Skal!, Skal!, jídlo, Skal!, zákusek, Skal!, káva, čaj, Skal!, hudba, párky, pivo, Skal!, politická debata, whisky, orientácká debata, panapr v pračce, debata jde mimo mě, večer, setměno, rozostřeno, přejezeno-opilo. Hvězda odpoledne - zelený moučník, který se nedá přestat jíst. Nakonec všechno zůstalo v útrokách (téměř zázrak). A všichni se dostali do svých postýlek, někdo dřív a někdo později. Hodinový souboj na židli s žaludkem jsem vyhrál 1:0.

- 6.4. H. je nasranej, má ještě kocovinu z 3.4. a já se Š. fungujeme. Akorát při běhu trochu házím myšky a mám pocit, že se dívám ven z akvária. Dopoledne jsme si dali super trénink na mapě na vystřízlivění, samej mech a šutry, rovina a lišejníky. Š. sebou plácl do ledové bažiny, je mu z toho furt zima a nemůže ho najít. Odpoledne další fáze (ojoj) 7x1km na pilinovce v Köpingu (ojoj). Chtěli jsme mailovat, ale nemohli, protože se ztratil server, tak příště. Mají tady samý hnusný až ořesný pohledy, tak nevím.

Su tak unavenej, že nemůžu najít tužky a švestky jsou zelený okurky, usnám, odcháším.

Pozn.: Vlk jako prase není blbost.
Vstříc novým zážitkům (zítra).

- 7.4. Během dnešní služby se nic zvláštního nestalo. Jsme o trénink lepší, o tři jídla těžší, o několik vytoaletování lehčí, o jeden den starší, o jedno vysprchování čistší a máme delší fousy a vlasy než ráno.

Zítra se uvidíme - to už jsem psal, takže zítra ahoj.

- 8.4. Po včerejšku podmračeným už to zase Oskar zoncnuje a pere. Topol zrovna volá: "Pojď lehneme si do trávy a budem koukat na továrnu, která kouří vedle...", což můžeme klidně udělat, protože tady máme Kolsvskou železárnu, která kouří hned za řekou. Navíc se Hezi vrhnul na východní terapie, takže hulí za chatou v lotosovém květu v očekávání nirvány.

Dneska se nás Dědek jako obvykle pokusil dostat na lopatky. Napsal dvě fáze a fikaně udal falešný součtový čas, ale my jsme se nezalekli a vylicitovali jsme ten trénink na ještě delší a ještě drsnější. Kdyby to P. Sm. Viděl, tak by si na .al. do gařat. Při odpoledním klusu jsem se totálně opil, Š. tvrdil, že je to žaket, ale já jsem měl chuť zpívat a nemohl jsem to na klikatých pěšinkách uřídit, což se mě při žaketu nestává. Takže trénink pro mě zůstal tajemnej, cestu mezi 3 a 8 kilometrem si asi budu muset nechat ukázat. Běželi jsme s borcem, co jezdí na závody v lakýrkách a s kufrem, to mě vykládal Š. před ním, jenže on o tom neměl ani páru - taková komická situace. Ještě mně Š. cestou věšel na nos, že sbíral s K. půlkilákový hříbky.

A co myslíte? Měl ho tam! Dneska jsme nemailovali, protože jel za mámou a navíc ho měl v autě. Došli (yum)2x-ky, ale máme půl plechu perníku. Čelenka má dneska narozeniny, blahopřejeme, gratulujeme, připijíme, PŠH, doma teče víno proudem, jajvas!!!!

Brou

- 9.4. Dopoledne jsme si zadžogovali na pilinovce, jen tak zlehka coby přípravu na večerní noční. Před šestou jsme to napálili k Perovi, tam nás čekaly zprávy z republiky: pohled z velikonočního Tesláckého soustředka, přihláška na léto na Mammut do Švýcarska a dopis pro Bobíška (od???), pak rychlovka na mailu. Poté se započal úspěšný závěr dne. Já jsem si při sejítí sedumnáctého schodu vzpomněl, že mám světlo v chatě na stole, tak jsem to nejistě vybalil. Naštěstí nás kamarádi mají rádi, tak jsem si půjčil jinde a pak jsme to osolili na Stockholm. Dofrčeli jsme tam za půl hodiny hromaďák, dva kiláky daleko, tak jsme skočili do dedáčů a v dedáčích do tmy lesa!

Výsledek:

Š. měl nakreslený 2 tratě na jedné mapě a byl třetí. Já jsem si rozbil hubu, konkrétně kolen, v cíli jsem teda valil na First Aid a tam bylo místo doktora jeho číslo na mobil, se kterým jsem toho moc nenadělal, tak jsem dostal bolení břicha, zimnici, ospalost, sračku a třes.

H. se nudil.

10.4. Nebyl jsem běhat!!!! Absťák jako prase. Koleno bolí jako 2x prase, bude tam modřina jak 3x prase, co už. Kreslit mapu v Ocadu, mapovat, číst, jíst je dobrý a tak po celý den. Zítra jedem na štafle 6:00, takže zhasínáme. OFF

11.4. Vstáváme jako na sedmou do školy, ale vyhlídky jsou o dost lepší. Cesta na závody byla dlouhá skoro dvousetkilometrová. Vzhledem k tomu, že jsme vyjeli tak brzo, tak jsme cestou viděli spoustu zvířátek jak pospávají kolem silnice - zajíce, lišky, jezevce. S jednou liškou dokonce snídaly vrány jako v nějaké pohádce.

První úsek jsem docela osmažil, i když heslo "všichni jsou totálně tupý, takže na ně teď vyzraju" se mě občas vymstilo. Ale co se dá dělat, upravím to na "všichni jsou totálně tupý". Takhle to bude kratší a výstižnější. Jeden borec mě sice zdrhnul, ale pak hodil v cíli ukázkovou kosu (tak nevím, jestli se mu to vyplatilo), ostatní, co mě zdrhli kosu nehodili. Natrhl jsem si záda - bolí to. Štěpi šel dobře, Posa hůř, Johan blbě. Per, když zjistil, že v lese nestáhl ani minutu, tak si stáhl aspoň kalhoty na doběhu.

Zpátky jsme vezli Johannu, které se cestou udělalo takový horko, že si Štěpi musel štelovat zrcátko. Pak se udělalo horko zase Š., takže ztlumil topení, načež začala být zima Johanně. Takže Š. si zase mohl přestelovat zrcátko zpátky. Spousta zvířátek pořád spalo u silnice a předjelo nás 5 aut, z toho jedni fízli se zapnutým majákem - ti se nepočítají.

Večer jsem měl intimní styk s Růžičkou, venku sněží a H. asi zítra ubude.

12.4. Dneska se toho moc nepodělo ani nepodělalo (od slova dělat) a už ani nepoděje. H ubude až zítra. P. bolí záda, protože se nějak natrh a Růžička nezabral. Š. si trhá vlasy u počítače a zve na pomoc všechny svatý, nesvatý, sprostý aji nesprostý, ale nakonec to stejně musí všechno nakreslit sám.

Dočetl jsem Kostkaře. Venda píše zítra písemky, posíláme mozky.

13.4. Odjždíme do Norrköpingu za spoluvlastevníky.

Dne 13.4. nás opustil náš kamarád, syn(?), spolubydlič Bob Heczko
† Vzpomínat navždy budou P. a Š. †

Poslední slova:

13.4. Norrköping

Jedu domů. Bylo to tady zajímavý, málo běhavý, hodně spavý, Ocadem předimenzovaný. Nejdražší opice, nejdelší kocovina. Hodní lidi, pěkný, ale málo proběhaný (mnou) lesy. Pěkně prožité dva týdny ve Švédsku Vám přeje Robert.

P.S. Doufám, že v sobotu a v neděli nebudete muset poslouchat známou Kačorovu frázi: „To je škola, co pionýři ...“, ale, že jim natrhnete prdel.

10-mila to samý!

Köping - benál 89061km, 150.05,-SEK, 18.59litrů

Moje mlsná na české chleba má utrum, Křížák zklamal a tak sádro zůstane i nadále smutný v ledničce a nemůže se potěšit s mým žaludkem. Trénink v drsném terénu jsem musel píchnout, Š. si zasprintonoval 2x. z chaty v Äby jsme odjeli téměř nepovšimnutí, všichni totiž věnovali svoje chlípny pohledy třem Finkám, co jim zrovna přibýly do klubhauzu. Tam 3, zpátky 2.

Š. má den B. (jako blbec). Ráno poslal sprint, pak tloukl zlostí hlavou do auta, až si zapomněl věci na běhání na autě, když se pro ně po půl hodině vrátil, tak měl čelenku přejetou v kaluži (kiš, kiš..), pak mu skoro došel benál a málem nestihl odvézt H. na nádraží. Když jsme brali benzín, tak prostřelil pistolí hrdlo nádrže a účet zapomněl v automatu, další průser jsem už nezapsal.¹

Večer jsem si otevřel kartografické studio Plechstugan, tzn. otevřel jsem si jsem si pivo, pustil nahlas hudbu a kreslil mapu. . . 0:00
Konec.

- 14.4 . Mapování ve stylu „Tenkrát poprvé...“ zatím úspěchy moc neslaví. Š. se byl proběhnout na naší mapě a nečekaně se mu dostavil dávicí reflex. No uvidíme, uslyšíme a v nejhorsím případě ujedeme. . .

Plechu: Večer si zalepíš boty a vypereš fusky, jinak Ti jednu vrazím!!!

- 15.4. Dopoledne jsem strávil jako žena v domácnosti (Š. řekl: spíš hošan v domácnosti), protože mě bolí hřbet (teda spíš zadek).

Po dobrým obědě jsme se vydali mapovat, ale tentokrát to bylo do zlosti a ne do pohody. Oba jsme se zatavili úplně marně na nějaké štrovitě kupě a nevěděli co s tím, marnost až na kost, bezmoc. Příště mě snad políbí nějaká lepší múza.

Štěpimu došel mail od nějaké baby z Děčína. Píše mu, že se narodily štěňátka a o tom, jak jsou miloučké (jeden odstavec), pak že nechápe proč koktá z toho, že ho bolí oči (druhej odstavec) a že si nějakej borec uřízl prst (třetí odstavec). Š. přede mnou dělal, že ji nezná a ani jí neodepsal!

Chtěl jsem si zalepit ty boty, ale teď mě připadá skoro jednodušší si jednu vrazit, ještě uvidím.

Všechno zpět, na něco jsem zapomněl. Dopoledne přišel usměvavý starší pán s usměvavou mladší paní a chtěli s Bobem vyplnit nějaký tiskopisy. Tak jsem usměvavému staršímu pánovi s úsměvem sdělil, že Bob odjel domů do Tjeckiska Republikken. Usměvavý starší pán řekl, že to nevadí, že mu to pošlou. Hej do! Hej do. A oba usměvavý starší pán a mladší paní nasedli do auta a odjeli. Na dveřích auta měli napsaný: Närpolis.

- 16.4. Mapování bylo dnes docela příjemný, sice kosa jak z nosa, ale našťestí mě políbil duch Zdeňka Lenharta, jak říká Š., takže mě to šlo docela od ruky. Akorát ze střelnice

¹Men livet har sina goda stunder också! (Pozn. Š.)

jsem musel prchnout předčasně, protože si tam dohasil borec s kulometem (no možná to bylo něco lehčího).

Na oběd jsme si dali jenom rychlovku nudlovku, protože o půl třetí mám rande s místním masérem, aby mě srovnal záda. Pertti, nebo jak se jmenoval, neuměl anglicky ani slovo, takže Š. musel zalovit ve svých švédských zásobách. Masáž byla prvně docela v pohodě, ale pak mě ten borec bez varování zkusil zlomit vaz. Potom zjevně zklamán tím, že se mu to nepovedlo, a že nedosáhl úrovně svých akčních idolů (i když zvukový efekt byl odpovídající) to zkusil ještě třikrát rychle za sebou. Když zjistil, že bude muset ještě párkrát do posilovny, než se bude moct poměřit s van Dammem, tak si řekl o dvěstěosmdesát švédů a vyhodil nás. Prozatímní výsledek je, že mě bolí skoro všechno. Dočetl jsem Ch. B.

Teď o tom, co bylo 16.4., 17.4. a 18.4.

Fredag 16.4. Ráno, budiček, někdo vstává, někdo taky, jdeme se naladit na nadcházející závody na pilinovku. P. zjišťuje, že ani po včerejším lámání v kole, to asi v Aneby bez Brufenu nepůjde, ale pokud mu to kazí krásné dopoledne, nedává to na sobě moc znát.

Odpoledne tráví každý po svém: Š. - LHK, P. - OCAD (Š. se OCADU už 3 dny úspěšně vyhýbá).

Návštěva u Nováka: dostáváme hodně peněz (nepomáhají naše chabé protesty) - Det är bro!, leskláče (Š.), chipsy na 5'.

V podvečer jedeme 300km na jih do Aneby, kde se setkáváme s místním krajanským sdružením. Chladné/bouřlivé přivítání. Slunce zapadá dnes zcela neobvykle na 3 dlouhé dny.

Lördag 17.4. Elittest (krátká trať) - ráno zima, lehce posněžuje. Plech zobe po snídání Š. z ruky (je to růžové); aby to později nebolelo.

Start - jdeme časně. Š. jde první z Čechů, opájí se svým výkonem na 9. kontrole v úžasném terénu, aby na 10. 2' nevěděl která bije a v cíli zjistil, že běžel pomalu. P. jde solidně, ale taky opatrně - v cíli minutu před Š., ale tři minuty za Píchalem.

Večer - kulečník. Š. zjišťuje, že ho Dědek trénoval dobře, tágo i koule ho až nadpřirozeně poslouchají, poráží s P. i Jedlu s Radovanem.

P. má ale přesto smíšené pocity. Venku chumelí.

Söndag 18.4. Elittest (klasika 12.99km) - 5 centimetrů sněhu, psa bys nevyhnal, srážky smíšené a naše pocity jakbysmet. P. už nezobe Š. z ruky, Š. mu totiž řekl aby se na to vyto a tak mu vyřešil dilema o náplni dnešního poledne. P. se na LOBy po zralé úvaze celkem správně necítí.

Takže dnes jen Š. - startuje dnes poslední z Čechů, jde ve větrovce a v rukavicích, poté, co byl svědkem doběhu Z., který dnes pouze v dedáči projížděl stopy a v cíli nebyl schopen ani mluvit, ani pořádně reprodukovat své jistě bohaté zážitky z trati. Š. si hned po startu pro jistotu zchladil hlavu v zasněženém hustníku a až

do 3. kontroly se usilovně snaží vyhnat svoji tělesnou teplotu nad 30o C. Bojuje. V polovině závodu poté co poseděl v ledové tříšti a mráz mu zalezl nejen za nehty... si v duchu probírá aspekty nucené změny pohlaví, modlí se. Hovoří se sebou švédsky. 2x chybuje, aby se nakonec přece jen dostal pod 100 minut. Spokojenost.

Cestou zpět se Š. i P. trošku prospali až málem přejeli Arbogu, kde vzápětí ucpali pračku.

Brynäs - MoDo 4:2 (3:2) - SM Guld!

Tentokrát neslavíme. Poslední polibky a loučení s Pederssonovými.

Jára(da) Cimrman přečten.

19.4. P. vstává v 8:00, Š. nikoliv. (později) P. + OCAD = VL

Š. upřímně lituje, že je OCAD obsazen a jen tak lelkuje. Do Kjöpingu jedeme po obědě. P. se na sjezdovce popral se třema "kurvama" navíc a dlužno dodat, že poměrně úspěšně. Š. naposledy proklel H., aby za celou hodinu obdivně mružel.

P. si evidentně nemůže služby Perttiho Uksilly vynachválit, proto za 280.- SEK opět nabízí svá bedra jeho mužným pažím. KKOK velkoryse platí jakékoliv nevšední úchytky (P. má slipy na půl žerdi).

P. + OCAD = . . . , zatímco Š. upekl trochu toho perníku, Š. jogga, YUM 2x, a na závěr výjimečně hořký jen tak na esenci. Š. se zase k OCADU nedostal. . .

Plechu, a s tím psaním se polepši!

20.4. A už je to tady - PLASMEX! Nápoj příštího tisíciletí vstoupil mezi nás. Výrobce nenápadně upozorňuje, že slabší povahy se mohou po požití po...at, po...it, po...at, po...lat, ale Š. jako drsný mezi drsnými si namíchal koňskou dávku a odjel natočit dvě hodiny v lese v kuse. Při odjezdu mu svaly hrály, skřípal zuby a nedočkavostí si utrhal tkaničky u VJ-ček, když se je pokusil lehce zavázat. Budou padat stromy a pukat skály. Pokud to Š. nepřežije mám pozdravovat: M.,K.,E.,H.,J.,D.,R.,S. a ještě L.

Já sedím doma, jelikož su chabrus s nervem a trpělivě si odkrucuju orientační neplacený volno. Pertti mě včera zkusil zlomit nohy, když mu to minule nevyšlo s vazem a pak mě s úsměvem sdělil, že su zkrácenej. To mě překvapilo asi tak, jako že mám hlavu na krku. Nicméně protahuju, aby ten pošahanej nervák (ten v zadku, ne Pertti) dal pokoj. Dohrála kazeta, vychladl čaj, bude poledne.

14:38 - Š. viděl čtyři losy vedle silnice, a po 119' v lese se vrátil pln dojmů, ale stále ještě nebyl čurat, to je mimochodem další z výhod Plasmexu. Teď si uvařil kafe, černý jako svoje myšlenky a k němu zakousl trochu Pervitinu, přece jen se nemáme tak špatně. Jedeme mapovat.

Na zítra se chystá průser, děláme trénink na mapě, která vzniká jako výplod našich chorobných mozků. Myslím, že půlka dětí po zítřku přestane znechucena dělat orienták a druhá půlka už se nikdy nenajde upřímnou soustrast rodičům předem.

21.4. Právě probíhá příprava na předposlední mapovací seanci, ořezáváme si barevný kolký a mobilizujeme psychické síly. Na večer má Š. noční s hromadným startem a P. půl hodiny jogging.

Vedoucí dne: ŠaP.
 Budiček: v 8.00,
 Odjezd na mapování : v 9.30,
 Večerka: po nočním,
 Jidelniček: spíše dle spíše.

Š. jel na noční. Já jsem uvařil, připálil, najedl, umíchal, ukrojil, přečetl, nakreslil, umyl, vymazal, vyčůral, poslechl, vynadal, protáhnul. 23:50 Š. přibyl - byl 4., viděl lišku, pak už zhasnuto a usnuto.

22.4. Záda, že by? Přešly? Nevím. Běhám, bolí to trochu, nevadí - směju se, bloudím taky trochu bez mapy, po půl hodině docela dobrý, směju se víc, opilej po běhu. Vítr houkal, sprcha, směju se, zítra si dám víc, bylo to příjemný - ne moc běhu, ne moc rychle, moc pro radost moct vůbec něco, záda v pohodě - Tio-mila bude! I víc! Směju se a budu, tetřevům a losům sobě, Tobě. Slunko a mraky taky a hlavně vítr a pot poteče, potoky do bažin a v bažinách já a ostatní pořád dokola a po neděli se budeme sm(p)át jinde a za mořem to bylo takový a zpátky to bude takový a potom to popřít a povalí a dokola znova kola okolo stop.

Po dobrém obědě odjedeme do Köpingu a pak už bude možná domapováno.

20:26 **A už je to tam! Nagano!**

P. se učí švédské číslovky před 1. Úsekem na Tio-mile. A docela mu ty cizí jazyky jdou.

Večer jsem se úplně zapomněl u počítače a svou oblíbenou hru: na kresličce jsem hrál až do půl třetí, ale dostal jsem se až do šestého levelu. Zítra zkusím rozlousknout poslední level, kde je největším oříškem jak posunou sjezdovku. Otekly mě nohy, bolí mě hlava a mám křeče do prstů. Super konec plavovlásky.

23.4. Takové poklidné dopoledne je to. Venku ptáci, v mikrovlnce kuře, Š. u počítače a P. u stolu, v rádiu hrají písničky v rádiu aji mluví a rádio neslyším, protože su v jiným patře. Slyším mikrovlnku ze vnitř a ptáka z venku, pták v mikrovlnce je kuře a to neslyším, protože ho sníme. Š. slyší rádio, ale neslyší mikrovlnku a ptáka zvenku slyší možná, jestli nemá rádio nahlas, protože to by pak už neslyšel nic zvenku a to je ale v jiným patře. Píská na mě kuře z mikrovlnky, vlastně na mě píská mikrovlnka s kuřetem v ní, že už kuřeti není zima a tak neslyším ptáka z venku ani rádio v jiným patře.

Koupili jsme notorický kuře, před chvilkou rozmrzlo a už je celý nasolený, za trest ho sníme a upečeme, vlastně naopak, a kosti ani nepochováme.

Už můžu poslouchat vítr 50' pod pět na kilák, záda bolí nemoc. Zvítězil jsem nad počítačem, předchozím mapařem i nad sebou a sjezdovka se ocitla zlehka mimo sebe, zbytek hotov, domapováno, dokresleno, doděláno, hotovo.

24.4. Poslední den, poslední noc spolu, poslední závod, zítra poprčíme do jižních krajů. Venku je pařák na triko s krátkým, což je gut, v devět večer, kdy budu dneska startovat je ještě světlo, taky dobrý. Svítí sluníčko, ještě lepší, zítra odjedeme, to už tak dobrý není, ale což.

Chystá se velký úklid. - Ráno jsem napálil Š., Š. se moc nesmál. - Došlo máslo. - Po silnici běžel zajíc, dokonce způsobně vpravo.

Zrovna jsem svedl souboj se čmelákem, velkým jako pěst, kterej vletěl dovnitř dveřmi (otevřenými) a ven chtěl oknem (zavřeným). Bzučel jako bzučák. Domlouval jsem, prosil ,vyhrožoval, vyhazoval, snažil se a nakonec ho v utěrce vynesl. Nepoděkoval.

Tio-mila.

25.4.

26.4. Ústní podání

Zdraví P. a Š.

TO JE TEDA ZAJÍMAVÝ POSED.

Běžel jsem z Brna do Opavy

Vlastně bych ten nadpis měl krapet poopravit, protože jsem neběžel přímo do Opavy, ale do vesnice zvané Neplachovice, která je asi 11 km západně od Opavy. Právě tam totiž bydlí moje babička s dědou. Na následujících řádcích bych chtěl popsat moje dvoudenní běžecké putování očima běžce. Statistiku podám na konci.

Když jsem si někdy dávno řekl, že k babičce poběžím, neviděl jsem v tom žádný problém. Trošku (trošku dost) naivně jsem to pokládal za věc zcela triviální. Vzdálenost 155 kilometrů se mi nezdála být dostatečnou překážkou k tomu, abych svůj záměr neuskutečnil. Když moje okolí pochopilo, že je zbytečné mi něco rozmlouvat, začalo se raději plánovat. Toho se ujal táta, protože já bych to asi tak skvěle nedokázal. Vypracoval itinerář, podle kterého jsem měl trasu uběhnout za dva dny. A tady jsem začal pocíťovat, že to zase taková legrace nebude. Domluvili jsme se, že mě k ničemu nebude nutit a poběžím si své a kdykoliv to můžu skrečovat. Několik dní před startem se začaly nakupovat různé vitamíny, energetické roztoky, iontáky, ovoce, masážní emulze a vůbec všechno co k tomu patří. A věřte, že toho bylo opravdu hodně. Doslova celý kufr našeho "Pežotka". V tuhle dobu, dobu intenzivních příprav, jsem začal pocíťovat silnou nervozitu a nejistotu. Možná, že to byl i strach. Napadaly mě takové konstruktivní otázky jako: kolik si toho naběhal, že si tak troufáš? Na kterým kiláku to zabalíš? Chceš umřít mladý? A podobně. Mladý jsem rozhodně umřít nechtěl (a pořád ještě nechci) a tak se moje obavy pomalu kumulovaly do maximálního odhodlání třebaš celou trať odplazit. Odhodlání rostlo a v tom mě taky podpořil můj dlouholetý kamarád Lukáš, který mi neodmítl dělat doprovod na kole. S ním jsem se taky domluvil na tom, jak to asi bude vypadat. Poslední dny před vyběhnutím jsme řešili problém akustiky. Ono totiž není tak lehký připevnit na kolo rádio. A já si nedovedl představit tak dlouhý běh bez hudby. Nakonec se i tenhle problém vyřešil. Do přední brašny (na řídítkách) byl umístěn walkman a z něho vedl kabel dozadu na nosič, kde bylo připevněné malé rádio, jehož reproduktor jsme využili.

A konečně tu byl večer před startem. Byl jsem nervózní, ale nebyla to taková ta předzávodní nervozita. Ještě pořád jsem si neuvědomoval kolik to je 155 kilometrů. Přesto jsem se ale snažil představit si všechny negativní pocity, které mě na trati můžou potkat (bolesti, pocit zvracení, vyčerpanost aj.), abych je mohl očekávat a lépe je překonat. Večer jsem relaxoval za poslechu Mozarta, který mě vždycky dost uvolní a pak jsem šel docela brzo spát.

A bylo tu ono ráno s velkým R. Osprchoval jsem se a hodil do gala (to znamená - tričko a elastáky). Před domem čekal Lukáš na svém bejku. Bylo by jistě zajímavé, kdybych napsal, v kolik jsem vyběhl, ale já si to ani zaboža nepamatuju a taky to bylo to poslední co mě v následujících dvou dnech zajímalo. Prostě jsem vyběhl a pěkně se šetřil. Vcelku to šlo pohodově.

V Jedovnicích byla první pauza a tak jsem i něco málo snědl. Teď bych mohl psát, jak mě protáhl Kotvrdovický tahák a jak jsem před Rozstáním houpl do kukuřice, protože to chtěla matka příroda. Ale nebudu tady popisovat, jak mi přiblíblí vojáci zavřeli Drahaný a já musel běžet jinudy, ale táta to vyměřil tak, abych si nic neušetřil. To fakticky psát nechci, to bych totiž mohl napsat román jak Jirásek. Raději to vezmu globálněji.

Tak první den, který končil v Olomouci (78 km), kde jsem nocoval na studentských kolejích, byl opravdu drsný. Byl to shodou okolností asi jeden z nejteplejších dnů v tomto roce a dusno z bouřek, které se tvořily nad okolními kopci bylo úmorné. Taky mě nadchlo, když nějaký připitý chlápek v Olomouci chtěl, abych mu vytlačil auto ze škarpy. Předně jsem neměl chuť ani síly a taky by to bylo kamikadze, protože to auto tam tak divně viselo. Na studentských kolejích jsem pochopil, proč člověk vynalezl výtah a teplou sprchu. Mně se bohužel dostalo jen té sprchy. Do druhého patra jsem musel pěšky a mým nohám se to vůbec nelíbilo. Stejně jsem ale nechápal, jak se mi podařilo doběhnout až sem. A úplně stejně jsem nechápal, jak poběžím druhý den. Přesto jsem došel na večeři s Lukynem a tátou do blízké hospůdky, ale nebyl jsem schopný ji celou sníst.

Po noci přišlo ráno a s tím spojené brzké vstávání. Když se všechno pobalilo, tak jsme popojeli k Bille (nebo co to je za obchoďák), kde jsem včera přestal. Musím říct, že vyběhnout a spáchat těch několik prvních kroků bylo opravdu drastické. Lukášovi se ale šlapalo dobře. Běžel jsem pryč z Olomouce. A běžel jsem dlouho, protože je to pěkně roztáhlý město. Když jsem z něho konečně vyběhl, ocitl jsem se před kopcem. Pod nimi jsem měl pauzu a tam jsem se taky málem poblil. Bylo mi fakt děsně. Provedl jsem klasický program každé pauzy: vyměnil tričko, opláchl xsicht a něco málo snědl a něco víc vypil. Při tom všem mě obskakoval táta, který se ukázal být skvělým týmovým kolegou (masér, řidič, kuchař, trenér ...). Mým modlem se v těchto chvílích stal stovkovej autoatlas, ve kterým se doslova hltal každý kilometr. Tam jsem právě našel lesní cestu, kterou bych mohl kousek běžet. Podařilo se mi to prosadit a hned po té, co jsem se odlehčil v místním poli, jsem na onu cestu naběhl a Lukáš najel. Po několika stovkách metrů se cesta rozvětvovala a já odhadem volil směr. Pak přišel hang, který Lukáš nevyjel a já ho vyběhl a pak jsme se dostali na cestu, kde nás čekal táta. Byla to docela drsná zkratka, protože to vlastně ani zkratka nebyla. Právě v tom krutým kopci mě začalo bolet koleno. Nedával jsem tomu velký důraz, ale brzy se to ukázalo jako vážný problém. Po pauze bylo velmi obtížné, uvést nohu do běhu. Někdy se to nepodařilo na první pokus. No a co tady mám teď popisovat. Jenom jsem běžel, běžel a běžel. V podvečer jsem byl už u Slezske Harty (což je docela pěkná vodní nádrž cca 24 km od Neplachovic). Můj běh se ale už zdaleka nedal nazvat během, a když už by chtěl někdo tohle slovo použít, musel by dodat - Terryho Foxe. Slušně jsem pajdal a na hrázi výše řečené nádrže jsem to pro tenhlecten den musel zabalit. Já mohl, ale noha ne a táta nechtěl. Mimochodem to je docela zajímavý se zmínit. Celou cestu jsem absolvoval bez křečí a nějakého vyčerpání. Svaly sice bolely, ale byly jinak uvolněné a bez laktátů, za což zřejmě vděčím všem těm přípravkům, které jsem cestou konzumoval.

Večer a noc jsem strávil u babičky, kam jsme popojeli. Ráno jsme se ale opět vrátili na hráz. Koleno bolelo a nebyla to žádná legrace, ale běžel jsem. Tohle byl boj sám se sebou. I kdyby vedle mě jelo deset cyklistů, byl bych pořád na trati sám. Uvažovali jste někdy nad tím, co se člověku může honit hlavou, když běží celý den? Jestli ne, tak s jistotou můžu říct, že hlavou se vám honí úplně všechno, od toho, jestli byla dobrá snídaně, přes hodnocení kolemjdoucích děvčat, vzpomínání na pěkný chvílky s jinejma děvčatama, neustálého omílání pitomý německý básničky, uvažování o tom, jak moc jsem blbej, že jsem do toho šel až po razantní odmítání zastavit, protože když člověk zastaví

tak se jen těžko rozbíhá.

Tak deset kiláků před cílem jsem měl obě kolena přesně tam, kam posíláte lidi, který vás naštvoou. Museli jsme je zatejnovat tejpovačkou. Pomohlo to asi na tři kiláky, než páska povolila. Ale alespoň ty tři kiláky. Tady už jsem to přece nemohl vzdát. Věděl jsem, jak blízko mám do cíle, protože tudy jezdíme k babičce autem. Padla další pauza, píchly se další puchýře a pokračovalo se dál. Musel jsem zastavovat docela často a to jak na rovině a v kopcích, tak i při seběžích. Měl jsem toho docela dost. Tím ale nemám na mysli vyčerpanost. Sil jsem měl relativně hodně, ale kolena jen dvě a obě za moc nestála. Když už jsem byl opravdu kousek (snad 3,4 kiláky) od Neplachovic, odjel táta napřed k babičce. Poslední štreku jsem zaběhl dokonce bez pauzy, a když jsem se dostal na rovinku, na jejímž konci je cedule Neplachovice, dokonce jsem zrychlil. Alespoň se mi to teda zdálo. Konečně to bylo tady. Měl jsem strašnou radost. Nevím, jestli můj vítězoslavný výkřik, při míjení cedule, pochopila kolem jedoucí babka na bicyklu, ale to mi bylo naprosto u ... úplně jedno. Skoro jsem měl v očích slzy, ale nebyly tam. Políbil jsem zem.

V těch dnech jsem pochopil, že když člověk opravdu chce, dokáže strašně moc. Já jsem překonal sám sebe a to bylo pro mě největší vítězství. Nelituji času ani energie, ani následé rehabilitace kolen v rehabilitačním centru na Žlutém kopci. Myslím, že jsem se v těchto třech dnech, kdy jsem byl jen sám se sebou, hodně naučil.

Příští prázdniny bych chtěl zase podniknout něco podobného, ale už nechci běžet po asfaltu. Napadlo mě, že bych mohl běžet na nějaký kopeček, ale to podle mě není tak drsný. Jestli vás třeba napadne nějaký takový pěkný cíl, kterému předchází pěkná trať, tak mi dejte prosím vědět (ale nechci běžet k moři!!!).

Závěrem trochu statistiky:

21.7.1999 78 km (vč. doběhu přes Olomouc)

Celkové převýšení	720 m
Nejvyšší místo trati	630 m.n.m
Nejdelší nepřerušovaný úsek	19 km
Doba na trati	09.00 - 21.00
Čas běhu	7hod.10min.
Čas přestávek	4hod.50min.
Průměr	10,9 km/hod
Průměr	530 na km

22.7.1999 53 km (vč. běhu přes Olomouc)

Celkové převýšení	770 m
Nejvyšší místo trati	640 m.n.m
Nejdelší nepřerušovaný úsek	9 km
Doba na trati	09.10 - 19.10
Čas běhu	6hod.50min.
Čas přestávek	3hod.10min.
Průměr	7,8 km/hod
Průměr	740 na km

23.7.1999 24 km

Celkové převýšení	130 m
Nejvyšší místo trati	550 m.n.m
Nejdelší nepřerušovaný	úsek 8 km
Doba na trati	10.45 - 14.00
Čas běhu	2 hod
Čas přestávek	1 hod.15min.
(vč. tejpování a přetejpování kolen)	
Průměr	12 km/hod
Průměr	5na km

Rekapitulace:

Celkem	155 km
Celkové převýšení	1620 m
Čas běhu	16 hod
Průměr	9,7 km/hod tj. 612 na km

**Několik slov ke stravování od mého týmového kolegy - táty (vý-
tažek z článku):**

... spotřeba pití byla veliká. Dali jsme za pravdu článku o sportovních nápojích v posledním OB a nápoje jsme pokud možno nemíchali. Jako základní jsme zvolili "REG-GE DRINK (Nutrend s.r.o. Olomouc, namíchaný RNDr. Petrem Fořtem, CSc.), který jsme třikrát za den podali v koncentraci navržené výrobcem (1 bal.8,4 g na 0,3 l) tj. jako sportovní roztok rehydratačně-regenerační a po dobu běhu jsme jej používali v koncentraci 3x menší (1 bal. 8,4 g na 1 l) jako nápoj pouze rehydratační. Tyto nápoje jsme pouze ve velkých přestávkách doplnili Isostarem nebo Isotonikem v plechovce spíše z důvodů změny chuti.

Vzhledem ke složení nápojů jsme dále doplňovali pouze vitamíny a to především vitamíny rozpustné ve vodě. Používali jsme B1, B6, Bkompl. a C. Mimo to jsme užívali Lecithin v obvyklé denní dávce. Vyloučili jsme jakékoliv použití L-carnitinu vzhledem ke složení roztoku. Večer po doběhu jsme použili v předpsané regenerační dávce roztok Amino XXL (výrobce Nutrend s.r.o. Olomouc). Na mytí a osvěžení jsme vezli 10 l vody v kanystrech, takže jsme na každé větší zastávce měnili propocené tričko za suché a opláchlí záda a hlavu, což bylo vzhledem k vedru nutné.

Hlavním zdrojem energie přes den se staly tuby želatiny ENERGY carbosnack, které jsou rozhodně stravitelnější a rozžvýkatelnější než POWER tyčinky, když je sucho v puse. POWER tyčinky jsme používali po částech při větších přestávkách. Jako stravitelné se ukázaly banány, jako osvěžující mandarinky a jako téměř nestravitelné oplatky i když to byly oblíbené oplatky máčené v čokoládě.

Autentické zápisky z cesty po Korsice na přelomu září a října 1999 za účasti Janka, Peři a mě (Johna)

21.9.1999 Odpoledne těsně před odjezdem autobusu jsem si skočil na dvě 12? a pak krátce po 17. Hodině už jsme já, Peřa a

Janek seděli v autobuse směr Itálie - Livorno.

22.9.1999 Asi v 10:30 jsme vystoupili 30 km před Livornem kvůli kulturní památce a to šikmé věži Pise. Tam jsme taky udělali první snímky. Mladý Francouz, kterého jsme potom anglicky oslovili, aby nám ukázal cestu na nádraží nerozuměl ani slovo, a tak nás tam aniž vůbec promluvil dovedl a to bylo aspoň 1 km. Do Livorna jsme teda jeli vlakem za 2400 lir (20km) rychlíkem a první třídou. Bylo hrozný vedro a my jsme se asi 2 nebo 3 km trmáceli s batohama přes město do přístavu. Nevěděli jsme kde spát, ale nakonec jsme zvolili variantu nakoupit 2 litry vína a "ono se to nějak vzřeší později." Později jsme přikoupili ještě další 2 litry a vyřešilo seto. Spali jsme přímo na plošince schodiště vedoucího zezadu do přístavní budovy.

23.9.1999 V 8 hodin ráno jsme se ještě mírně otupělí vínem nalodili na trajekt "COR-SICA FERRIES" a krátce po 8:30 vypluli. Plul jsem poprvé a byla to paráda. Loď měla několik pater, ve spodních byla auta víc nahore kajuty a úplně nahore bary a restaurace. Seděli jsme v lehátkách na hořejší palubě snídali a kochali se pohledem na moře a okolní ostrovy. Po čtyřech hodinách jsme přistáli v Bastii jednom ze dvou největších měst a přístavů na Korsice. Francouzskou půdu jsem s Peřou oslavil nákupem a požením bagety a pak už jsme stopovali směr PORTO VECCHIO. Janek jel sám a v podstatě nám zařídil dopravu až do místa určení. Stopl nějakýho Belgičan, který měl v úmyslu utábořit se v nějakým kempu. Brzo teda Janka vyhodil a my ho přibráli o auta, který jsme stopli s Peřou. Záhy jsme byli vysazeni i my, ale chvíli jel "Jankův Belgičan." V kempu se mu nelíbilo. Po pár kilometrech nás opět vyhodil, ale kemp se mu zase nelíbil, a tak za chvíli jsme se zase vezli a to až do cíle. Po večírku jsme v autě trochu usínali. Dali jsme koupel v moři, vybojovali konflikt s místním majitelem kempu a vyrazili do CONCY místa startu trasy GR20, která podélně protíná celou Korsiku. Pěšina, kterou jsme zvolili ovšem brzy skončila v neprůniknutelných pichlavých keřích, a tak jsme se vrátili, když jsme se ještě dost pobáli kvůli štěkajícím psům v houštinách a přespali u potůčku tekoucího z Concy. To teda byla odporná smradlavá stoka.

24.9.1999 Ráno jsme vyrazili do Concy raději oklikou po cestě, která byla v mapě plnou čarou. Ta se alespoň v křovinách neztrácela, ale měla charakter pěšiny až nepoužívané lesní cesty! V Conce jsme nabrali vodu, mezitím nějaký pes pomohl Jankovi batoh a zakoupili nektarinku v místním obchůdku. Pak už nás čekalo jen strmé stoupání a to až do 1200 metrů v Bavelle. Bylo hrozný horko, a tak jsme se potili jak zvířata. Po několika kilometrech se před náma otevřela naprosto fantastická krajina s borovicemi, kameny, skalkami, skalními plotnami. Mezitím všim potůček

s tůňkou - to byla koupačka. REFUGIO PALIRI jsme minuli, protože noc na tábořišti 25F a v chatě 55F. Peťa se tam ještě stihl napít vody označené "EAU NO POTABLE". Naštěstí mu z toho nic nebylo. Spali jsme na vrcholu skalního hřebene ještě zalesněného je tak pod širákem.

- 25.9.1999** Ráno jsme vychutnali východ Slunce a zamířili do Bavelly. Tam jsme se těšili na čerstvé bagetky, ale v místním obchůdku prostě pečivo nevedli. Schovali jsme batohy do jedné hospůdky a jen s plavkama a svačinkou vyrazili ke kaskádám "De POLISCHELU" vzdáleným asi 9 km. Kus cesty, ten větší, jsme naštěstí jeli stopem. Tahle přírodní paráda byla v průvodci označená jako vůbec to nejlepší na Korsice. Během asi 1,5 km bylo potřeba překonat 17 kaskád a proplavat nebo oblézt stejný počet tůňek pod nimi. Bylo horko, a tak koupel byla super. Na závěr jsme dost uondaní, teda aspoň já, snědli svačinky a ještě se chvíli opalovali u první tůňky. Nazpět nás čekalo dlouhé stoupání po silnici, ale po necelé hodině chůze a občerstvení u ostružin se nám opět podařil stop. Utábořili jsme se kousek od kapličky v borovém lese na nádherném travnatém paloučku. Našli jsme taky hříbky a tak jsme měli do rýže přílohu navíc.
- 26. 9. 1999** Ráno jsme se probudili do mlhy, ale ta se naštěstí rozpustila v prvních slunečních paprscích. Po obvyklých vložkách jsme vyrazili přes skupinu Bavella na Refugio Asinau. Bylo to asi 500m výškových. Při sestupu jsme měli trochu problémy s orientací, kvůli špatnému značení, ale neztratili jsme se. Po občerstvení před Asinau jsme vystoupili na Monte Incudine 2134mnm. Rozhled byl nádherný, viděli jsme i moře a potvrdilo se to, co psali v průvodci, že Korsika = "hory v moři". Sklesali jsme potom do části, kterou teď s odstupem hodnotím jako nejhezčí co jsme navštívili, a to sice bukové lesy. Všechny stromy byly nádherně modelované větrem, les byl krásně prosvětlený a stromy byly celkově menší i s menšími listy než u nás. Tady jsme se poprvé setkali s polodivokými prasaty, z nichž jedno nás potom obtěžovalo i při večeři. Večer ve stanu jsme psali veršované pohledy.
- 27. 9. 1999** Ráno jsme vyrazili do Zicava, které sice neleželo na GR20, ale bylo to nutné kvůli doplnění pečiva. Znamenalo to ovšem sklesat a vystoupat 800m! Opět jsme se setkali s prasaty, ale hlavně všude rostlo hrozně moc ostružin. V Zicavu jsme pracně a dlouho sháněli pečivo a pak jsme si ho dali na svačinku s nutelkou - mňam. Já jsem si teda zavalil ještě pivečko 0,25l za 8F. Další cesta byla pořád do kopce a než jsme se dostali na hřeben, stačili jsme zabloudit. Zašli jsme si asi 300m. Krajina byla stále nádherná - bukové lesy. To dole v Zicavu se nám to moc nelíbilo. Tam byly tmavé listnaté lesy plné lián jako v palese. Dlouho jsme se motali mezi skalkama na hřebeni, než jsme konečně dorazili dost vyčerpaní na Refugio L' OSCIAU nebo tak nějak. Trošku jsme pojedli a pokračovali v cestě. Na spaní jsme našli nádherné místo s výhledem na moře a to z výšky asi 1700m. K večeři jsme měli Jankovy konzervy - lečo, které jsem po zkušenostech vynechal a fazoli s klobásou.
- 28. 9. 1999** Ráno jsme sešli do sedla 1526m a nabrali u Refugia vodu. Počasí bylo mírný - hodně foukalo a byla mlha a zima. Asi po dvou a půl hodinách jsme dorazili

kolem Punta di Capelle na Refugio Pradi. Uvařili jsme si čaj, poobědvali, udělali snímečky, protože tam byly koně. Při sestupu do sedla Coll de Pradi, se začalo lepší počasí a nakonec jsme šlapali zase v kraťasách a tričku. V sedle jsem si dal s Peřou v restauračce presso, který teda bylo extra strong. Pak už se nám nešlapalo tak dobře a byli jsme dost hotoví. Navečer jsme se utábořili na hřebínku, sice v lese, ale foukal tam šilenej vítr, a tak zatímco já jsem vařil, Peřa s Jankem stavěli kolem stanu ochrannou bariéru. V noci byla docela zima a nás ani nenapadlo zavřít si vnitřní stan.

- 29. 9. 1999** Ráno jsme pokračovali po příjemné vrstevnicové pěšince za krásného počasí na Rgo Capanelle. Jenom poslední km byl do kopce s převýšením asi 200m. Od rána se mně šlo dost blbě, takže z odbočky na Monte Renoso jsem se asi po 20 minutách vrátil. Strašně mě bolely nohy a vůbec jsem byl docela hotovej. Snědl jsem skoro všechno jídlo, trochu pokonverzoval anglicky s jedním Francouzem který mi nabídl čokoládu za vodu na kafe a čekal na kluky. Ani potom se mně nešlo moc dobře. Den byl zase nádhernej a my jsme pokračovali opět po příjemné pěšince úbočím směr VIZAVONA. Potkali jsme skupinku 3 Norů, kteří šli GR20 v protisměru a pochvalovali si, jak je na Korsice levnej vlak (z Corte do Bastie, což bylo po železnici asi 100 km to bylo za 58F). V závěru cesty se překonával hřebínek s převýšením 30-40m a po něm už jsem byl fakt hotovej. Bylo to všechno tím, že jsem se v noci při tom větru špatně vyspal i když jsme leželi nějakých 11 hodin. Taky mě dost vyděla ta včerejší káva. Peřu sice taky, ale na něho dolehla krize už včera a dneska se mu asi šlapalo o dost líp. Nakonec jsme skončili asi 1,5h před Vizavonou opět na nádherném místě na hřebeni s výhledem tuším, že na Monte D'ORO. Velká jídla už nám došla, takže tentokrát nám musely stačit nudlovky a jako druhý chod zelňačka.
- 30.9. 1999** Posnídali jsme žampionovou polívku a já jsem dojedl poslední patičku chleba ještě z domu. U silnice před Vizavonou jsme se trochu zhygienizovali v tůňce v potoce a vyrazili na stopa. Nejdříve ve složení Janek a já s Peřou a pak jsme se rozdělili i my dva. Peřa pak stopl auto, který mě dojelo a naložilo. Řidič o sobě tvrdil, že je velký "climber" a že byl na Elbrusu a Aconcague. V Corte jsme zakoupili bagetku a posvačili. Sotva jsme dojedli, dorazil i Janek. Ten z nás potom vyrazil na stopa poslední, zastavil mu mercedes a postupně přibral i nás. Bylo hrozný horko, a tak jsme byli rádi, že ani na poslední auto do Bestie jsme nemuseli nějak dlouho čekat. Zašli jsme doplnit zásoby do supermarketu v jehož vchodu jsme potkali žebráka a byl to ten Čech co nás bral stopem hned při vjezdu na ostrov!! Nakupování to teda byly nervy. Obchod byl hrozně velkej a tak nám dost dlouho trvalo, než jsme všechno vybrali. Hlavně jsme si koupili opět Nutellu za 5F a 5l vínka za 38F. Pak jsme se začali přesouvat do St. Florent. Stopovali jsme skoro 2 hodiny. Peřa odjel trochu dřív a nás s Jankem vzala nějaká ženská, která tam sice neměla namířený, ale zavezla nás až do přístavu. Bylo to asi 25km a stop vyšel tak tak. Dojeli jsme už potmě. I přes tmou nás městečko překvapilo svou krásou. Nádherný jachetní přístav a všude spousta restaurací a kavárniček. Načnuli jsme vínečko a zavdali si beedeeska, ale po hodině jsme zjistili, že jsme děsně unavení a odebrali se na pláž ke spánku.

V noci foukal dost vítr a chvílemi nám metal písek přímo do obličejce.

1. 10. 1999 Vstali jsme jako vždy kolem sedmé a začali se přesouvat směr potok Bugiu v jehož ústí se měla údajně nacházet nejromantičtější plážička v okolí. Po cestě jsme ještě posnídali. Minuli jsme několik hájků eukalyptovníku a pak už šlapali těsně kolem mořských útesů a zálivků. Nádherná. Samotná pláž mě až tak nenadchla, hlavně potok byl vlastně zatuhlá bažina smrdící rybinou. Moře bylo taky slabší. Teplota teda dobrá, ale jinak samý řasy a žádnéj podmořskej život. Hlavně že sluníčko peklo. Celý den jsme jen leželi, koupali se, dali si Nescafe a mluvili o všem možném od zážitků z flámů přes dívky až po budhismus. Večer jsme se celkem slušně picli. Popíjeli jsme vleže, kouřili beedeeska a když jsem se pak zvedl, byl jsem celkem namotaněj. Nakonec jsem vytuhl, později i Janek. V průběhu noci nás pak dvakrát otravovala liška.

2. 10. 1999 Tak následující dva dny měly celkem rychlý spád. Ráno jsme se probudili s nepříjemnou kocovinou. Pomalu jsme sbalili věci a vydali se zpět do St. Florent. Těšil jsem se na nutelu, tu včerejší jsem totiž celou snědl. Bohužel měly jen za 11F a tak jsem to oželel. Původně jsme plánovali zpáteční cestu do Nastie autobusem, ale nakonec jsme vyrazili na stop a ten se vyplatil. Už za hodinu jsme byli všichni v Bastii. Dokonce auto stopnutý Peťou předjelo to se mnou a Jankem. V Bastii jsme původně chtěli zůstat až do neděle do rána, kdy měl jet trajekt do Livorna, ale zjistili jsme, že ještě ten den odpoledne jede MOBY LINES do Janova, takže jsme změnili plány. Plavili jsme se asi 7,5h. Mělo to být 6, ale byly trochu vlny a kymácelo se to, tak to bylo pomalejší. Na mořskou nemoc to pohupování naštěstí nestačilo ani v kombinaci s kocovinou. Cestu jsme strávili čtením a vařením na horní palubě. Před dlouhou cestou domů jsme si dopřáli dvě vydatná jídla, a to čocku s parkem a pak ještě prémiové 600g těstoviny s dvojema rybičkama. Pak už jsme jenom netrpělivě vyhlíželi světla přístavu a chystali se, že ještě na palubě začneme s namlouváním aut na stop. Z toho jsem měl trochu trému, taky z toho, že původně jsme se domluvili s Peťou, ale pak se rozhodlo, že nejlepší bude jet samostatně, že to bude rychlejší. Při přistání jsem byl v jednom autě odmítnut, pak jsem dlouho váhal a byl dost

nervózní a za chvíli jsem uviděl Peťu, jak už si v jednom autě sedí. V dalším mě taky odmítli, takže jsem se vylodil po svých a čekal jestli bude Janek také neúspěšný. Nakonec jsem je oba zvlášť viděl namáčkнутý v autech a tak jsem osaměl ve 23:00 v nočním Janově. Trochu se mi z toho rozklepaly nohy. Naštěstí k začátku dálnice to bylo pěšky tak půl hodiny a tam jsem se do toho obul na benzince, takže za další půlhodinu už jsem taky mřil z města pryč. Vzali mě 2 starší cykloturisti, které jsem předtím viděl už v Bastii naložovat se na trajekt. Jeli až do Milána na noc, ale to jsem zavrhl, protože se mi ten směr zdál nevýhodný. To jsem ještě netušil, že se tam dostanu zítra a stvrdu tam 3 hodiny. Vystoupil jsem teda asi po 50km a přespal na benzince.

3. 10. 1999 1. Ráno jsem si uvařil čaj a trochu posnídal abych se vzpružil a dodal si energii po těch 6 hodinách nervózního převalování ve spacáku. Než jsem stačil dojít na místo, ze kterého jsem chtěl mávat, už mi nabídl svezení chlapík do Milána. Neodmítnul jsem a tam jsem pak stvrdu další 3 hodiny. Na přemlouvání někoho jsem neměl nejmenší chuť, protože ti Taliáni mají hrozně nevráživý výrazy. Nakonec mne zastavil nějaký kluk a vzal mě asi 20km do Monzy. Tam jsem párkrát mávnul a pak umluvil Vittoria, chlápka, který jel do Morěny kousek za Bolzano vyzvednout koně. Docela dobře jsme si povídali úplně o všem o koních, o cyklistice, o cikánech, o pivu a vínu Asi v půli cesty mě pozval na kafe, což byla obdoba španělského tajatu a neustále mně nabízel bonbony, které cucal fakt nepřetržitě. Někdy po třetí hodině jsem teda byl u Bolzana. Tam jsem posvačil, mával asi 10m a zastavil mi Jeep Cherokee řízený studentem z Německa. Ten mě vzal dalších asi 200km k Rosenheimu a po cestě mě ještě pozval na pivo o kterým jsem mu tak barvitě vykládal. On jel dál do Mnichova, ale já chtěl přes Salcburk a Linec a tak jsem vystoupil. Pršelo a na benzince stál nějaký kluk z Hustopeče u Brna 3/4 hodiny a říkal, že tady všichni jezdí jedině na Mnichov. Jel jsem teda na Mnichov a do Regensburgu hned s prvním chlápkem kterého jsem oslovil. Vracel se kempinkovým autem z víkendů z Itálie se synkem a motorovým člunem. Nejdřív jsme se bavili co a jak, kde kdo byl a on začal pak šíleně pomlouvat Čechy jak málo pracujeme, umíme málo jazyků a jak oni Němci naopak jsou cílevědomí a ovládají všechny řeči světa. Na všecko jsem jenom přitakával a říkal, že to tak asi bude a hlavně ty "political problems". Před Regensburgem na benzince mě odmítl jeden Pražák, ale vzápětí jsem narazil na dodávku horolezců z Karlových Varů, kteří se vraceli z Arca a ti mě vzali. Takže hranice jsem překročil ve 23:07, přesně 24 hodin po vylodění v Janově, jenomže mě ještě čekal vlak z Chebu do Brna. Poslední večerní jsem bohužel propásl a další jel až 4:35. Tu dobu jsem strávil čtením Víti Dostála, protože se mně vůbec nechtělo spát po tom nervovým vypětí. Asi na hodinu a půl jsem musel jít před nádraží, kde jsem si četl ve spacáku, protože budova se zamykala kvůli úklidu. No a teď sedím ve vlaku, už je pondělí, čtu noviny a píšu zápisky.

John

1982

Dnes mne karta, mapa a věci tomu podobné dokáží přivodit příjemné lohtání v žaludku, či vybavit příjemnou vzpomínku, ale vždy to takovou samozřejmostí nebývalo. Bývaly doby kdy mě ke spokojenosti stačily pouze sešlapané botasky se dvěma pruhy a lesní či přespolsní cesta. Úplně spokojen jsem si žil a býval bych žil tak dodnes, kdybybychom jednoho krásného dne, patrně v rámci tréninku, nebyli dobrovolně (nevěda oč jde) přihlášení k závodu v OB.

Přijeli jsme do jakési sokolovny, plné lidí odlišného vzezření, podivných zvyků a v podivném oblečení, kteří mumlali nějaká tajemná zaříkávání nad startovním průkazem a papíry popsanými tajným obrázkovým písmem. Úzlové písmo už patrně vyšlo z módy a latinka sem ještě asi nedorazila. Pustil jsem se do převlékání a přemýšlel jaké tričko si vezmu a jakou emulzi si dnes vetřu do mého svalnatého lýtka, vypadá to na chladivku. Trochu mne znepokojovalo speciální modrooranžové gumové obutí s dlouhou špicí drtivé většiny startujících pravděpodobně na nakopávání drobných lesních živočichů, moje noha však vklouzla do mých botasek tak hladce až jsem se na ně usmál, bude to dobrý závod, usoudil jsem. Celé to společenství jsem ještě jednou přehlédl s neznatelným misionářským úšklebkem ve tváři s tím, že si radši půjdu ještě jednou procvičit atletickou abecedu a tím příjdu na jiné myšlenky. Dal jsem si ji radši dvakrát a přemýšlel jak ti dobří lidé mohou v těch svých prapodivných oděvech běhat a jediné co mne napadlo, že v tom začali běhat v zimě a v létě jim v tom bylo už tak horko, že ze sebe servalý svršek až zbyla pouze podšívka. Přiznám se, že mi nebylo jasných více věcí než jejich obyčeje, například pravidla orientačního běhu, to kde je start, kde je cíl a kdy mám vyběhnout a tak podobně. Jednodušeji řečeno mně nebylo jasné téměř nic. Nechtěl jsem vypadat jak mladé káně a zbytečně se vyptávat, tak jsem se převlíknul do mých nejzánovnějších trenýrek, ještě horká novinka ze závodů v DDR, a vydal se s proudem lidí, o kterém jsem doufal, že nejde do samoobsluhy na minerálku nýbrž, že míří na start. "Kam jdeš bez buzoly?", namítl jsem, že buzolu nepotřebuju, protože s ní stejně neumím a navíc mi akorát zavazí. "Na lyžích přece taky nejezdíš bez hůlek." Kdoto jakživ viděl jezdit na běžkách bez hůlek, to se přece nedá srovnávat, "přeháníte," odvětil jsem.

Na startu bylo plno lidí trpících předstartovní horečkou, protože všichni pobíhali sem a tam, čůrali u stromů nebo u keřů, každou chvíli někdo někde zasedl i k namáhavějšímu úkonu jakoby před závodem nafasovali kýbl šaratice. Dělal jsem, že si jich nevšímám a přemýšlel jakým způsobem se vnutit na startovní čáru. Rozhlédl jsem se a vybral si závodníka, který by byl dle mého soudu schopen zformulovat souvislou odpověď a v tu chvíli nevykonával zrovna žádnou ze svých potřeb. "Kolik máš naběháno?", zapředl jsem rozhovor. "Nevím, nepočítal jsem to." Asi si nevede tréninkový deník. Chudák. "Slyšel jsem, že orientáři můžou do kopce chodit, je to pravda?" "Je," odvětil. Pche. No ale jinak to nemusí být špatný sport. "A jak se to dělá tohleto tady na startu?" Vysvětlil mi to. Skvělé další problém překonán. Konečně jsem se dostal na startovní čáru a doufal, že teď jim to konečně předvedu. Zařadili mne do skupiny s tak starým člověkem, že jsem měl chuť se ho zeptat zda se nespletl a nemyslí si, že stojí v samoobsluze frontu na minerálku, ale stařeček měl tak sveřepý a odhodlaný výraz ve tváři, že jsem se zeptat neodvážil

a riskoval jeho možné zklamání z vyprodaných minerálek. Měl jsem tehdy fantastickou formu, jenže orientáček je sport bez diváků, kdo v lese ocení můj přísně stylový běh, a co když udělám chybu, z výsledků se to poznat nemusí a běžím dnes poprvé. Nesmím si připouštět černé myšlenky. Marně jsem se rozhlížel alespoň po někom, komu bych sdělil počet natrénovaných kilometrů. Staříka jsem vynechal mohl by si myslet, že se jedná o jeho datum narození a další spoluobytelé mého koridoru to ještě ve škole nebrali.

Pán uhodil šufanem do rendlíku a bylo odstartováno. K mapám jsem doběhl s ohromujícím náskokem a po tomto částečném úspěchu jsem si dovolil ještě o trochu zrychlit, lehce jsem se ohlédl a s lačností sobě vlastní sledoval práci svých nohou, spokojenost byla na místě, nandám jim to pařežožroutům, bylo mi jasné, že zde se rozhoduje závod. Naplno od startu, potom tempo udržet a do cíle ještě zrychlit, kolikrát jsem si již tuto poučku opakoval a kolikrát se mi vyplatila. Zastavil jsem na prvním rozcestí, abych se podíval kam dál, k mému hroznému zděšení v mapě takové rozcestí vůbec nebylo. Napadlo mne, že se pořadatelé spletli a dali nám mapu úplně jiného polesí, no určitě se to stává a proč by se to nemohlo stát právě tady. Trochu mne to uklidnilo. Náhle mne však začali míjet lidé s mapami, kterým vtůbec nevadilo, že mají mapy úplně jiného prostoru. "Asi se ještě nepodívali do mapy", uchychtnul jsem se a představoval jsem si tu srandu až to zjistí, ti se budou divit. Ale nedivil se, divil jsem se já když kolem mne prošel stařík dívá se do mapy skrz lupu, za kterou by se nemusel stydět ani Hubbleův teleskop. Náhle mi došlo, že stařík věděl, že nestojí frontu na minerálky a že já mám správnou mapu a že vteřinky ubíhají. Vyrazil jsem ostrým poklusem člověka, který dobíhá autobus, ale nezná číslo linky do které má nastoupit, směrem, kde jsem tušil první kontrolu. "Již žádné chyby", nabádal jsem se, "mapa určitě nebude z nejmladších a drobná nesrovnalost mne přeci nemůže rozhodit z nasazeného tempa". Postupně jsem začal slevovat ze svých cílů, "pro začátek bude stačit, když se najdu", uklidňoval jsem se. "Buzola by se taky sakra hodila. Kam jsem se to sakra dostal. Co včil, taková ostuda." Najednou bylo po závodě. Pařežožrouti mě porazí. Prostě ostuda. Dlouze jsem se zamyslel a usoudil, že použiji plán "B". Zahodím mapu a budu se tvářit, že jsem jim ke své hrozné smůle ztratil. No koneckonců stává se to i v lepších rodinách. A tak jsem také učinil. Mapa i s kartou mi vyklouzla z prstů a lehce se snesla na zem mezi smrčky vedle lišky jedlé. Vrhł jsem na ní poslední pohled, udělal jsem čelem vzad a namířil jsem si to tím směrem, kde jsem očekával shromaždiště. V duchu jsme si promítl cestu na start, cestu od startu, rychlost, vzdálenost, odvěsna, děleno dvěma, teda vlastně úhel, orientace podle slunka, sakra aby se nezatáhlo. Taký jsem přemýšlel jestli v cíli mám říct nejprv "ztratil jsem mapu" a pak "to je ale smůla" a nebo naopak. Někde jsem ale musel udělat chybu, je to daleko pravděpodobnější, než že by shromaždiště zmizelo. Dušoval jsem se, že si pořídím buzolu a že ji dokonce budu nosit s sebou do lesa, že dvakrát denně odříkám orientácký očenaš "bukamapočepačibio" a nebudu používat slovo pařežožrouti, ale pořád to nestačilo. Už jsem fakt nevěděl čím bych si orientáckého bůžka udobřil. Teď mi bylo jasné, že jsem se rouhal. Měl jsem určitě přinést oběť vytlačení lejna před startem do kapradí. Dělati to tak všichni a teď tady nejsou. Život zdrbanej. Taký jsem ho možná rozlobil tím, co jsem provedl s mapou. Ještě štěstí, že se mi tou dobou nechtělo na záchod. Styděl jsem se. Jediná cesta do cíle nebo to je vlastně jedno kam určitě vede přes znovunalezení mapy.

A tak jsem se vydal hledat mapu. Nevěřili byste, jak těžké je nalézt v širém poli mapu. Pamatoval jsem si toliko jeden výjev a ještě k tomu mázlej červenou barvou, pravděpodobně jak jsem byl rudej vzteky. Byla na něm mapa a houba mezi menšími smrčky, které krásně vyrůstaly coby podrost vysokého smrkového lesa. Zkuste něco hledat podle výjevu. Tento výjev, jak jsem při hledání zjistil, je v našich lesích více než častý. Abych tedy nezdržoval, mapu jsem po velkých obtížích našel. Povzbuzen nenadálým úspěchem začal jsem se v lese hledat. Tehdy jsem vynalezl způsob, který používám dodnes s drobnou obměnou a nazval jsem si ji pracovně metoda "já mám času dost". Běžím si to takhle po lese zdánlivě bez jakéhokoliv nápadu či myšlenky a pokaždé, když doběhnu k nějakému výraznému objektu, podívám se do mapy jestli jsem se náhodou už nenašel. Když nenašel nevádi běžím dál, když našel tím lépe a úloha je u konce. A jak řekl, tak jsem udělal. Osud si se mnou pohrál tím způsobem, že jsem se našel nedaleko mojí druhé kontroly a tak mi zvědavost nedala a šel jsem si orazit svoji první druhou tedy spíše druhou první kontrolu v životě. Dvojka je totiž moje šťastné číslo a proto jsem tomu osudu začal rozumět. Vypadalo to, že se karta začíná obracet a tak jsem toho využil a bez větších problémů obešel zbývající kontroly až na předposlední kontrolu. Byl jsem z toho tak fascinován, že jsem se ještě vrátil pro první kontrolu a závod dokončil s kartou propíchanou jak od šicího stroje.

Byl jsem toho dne natolik dobře naladěný, že jsem se šel dokonce podívat na výsledky a s potěšením zjistil, že jsem sice dvě hodiny za předposledním, ale za mnou visí tři disk! Když jsem ten večer usínal, byl jsem spokojen jak jsem si užil dne a věděl jsem, že s tímto závodem to určitě neskončí a já zažiju určitě ještě plno srandy.

NO CO KOUKÁŠ PRCKU, VYPAD
JSEM Z AUTOBUSU.

Jak se Absinth na světě objevil

Jak se Absinth na světě objevil Za častů kdy ještě svět nebyl takový jako dnes, v době kdy zemi nesl na svém chobotu velký bílý slon a oceány byly velké jako třeboňské rybníky, pobývala v prostoru středočeské pánve rodina indických nomádů Sinthu. Otec Džavarahlar a matka Indíra měli jediného syna Radžíva. Radživ byl 19-ti letý snědý pěkný hoch, který však ve svém životě, díky všemožné péči svých rodičů, nikdy nepoznal, co je práce, neznal lidské utrpení, nevěděl co je to bolest, nikdy nezažil bídu. Celé dny jen tak pobíhal po středočeské pánvi, lovil motýly, jezdil na koni a navazoval krátkodobé známosti s místními děvčaty. Většina děvčat byla do Radžíva zamilovaná, neboť jim učaroval jeho exoticky vzhled, krásná postava a bezstarostný způsob života. Často se děvčata hádala, která ze si s Radživem půjde prohlédnout jeho pověstnou sbírku motýlů. Jen jediná dívka z okolí o Radžíva neprojevovala zájem. Byla to dcera arabských kočovníků z daleké Sýrie. Jmenovala se Abdula Sarah'eman. Mladička Abdula ve svých 14-ti letech již zažila řadu běd a příkoří, které s sebou nosí život. Její kmen, který se nakrátko usídlil v středočeské pánvi se již léta trmácel z místa na místo, aby našel zemi, kde, jak tvrdili lidé přicestovavší do jejich země, "pečení holubi do huby sami litají". Za ta léta dlouhých a strastiplných cest zažili mnoho týdnů, kdy si doslova neměli co dát do úst a řada kočovníků tuto jejich cestu ani nepřezila. Jednoho slunečného dne kdy se Radživ projížděl na svém koni, zajel až do osady arabských kočovníků. U řeky pak spatřil spoře oděnou Abdulu jak pere prádlo. Ihned seskočil z koně a začal Abdulu zvat na svoji sbírku motýlů. Abdule se Radživ líbil a protože se o přírodu a život v ni velice zajímala, ráda by Radživovu sbírku motýlů viděla. Zнала však Radživovu nedobrou pověst a tak mu odpověděla: "Prohlédnu si velice ráda tvoji sbírku motýlů a poznám tak něco nového, ale až ty poznáš, co je to práce, bolest, bída a utrpení. Pak si Tvoji sbírku ráda prohlédnu". Radžíva se dotklo, že jemu, bohatému synkovi chudých nomádů, si dovoluje klást podmínky jakási arabská děvečka. Pobídl koně do slabin, zlobně se na Abdulu podíval, a pak bez jediného slova zmizel. Již cestou však zjistil, že je do Abduly nekonečně zamilován a že nechce v životě žít s někým jiným. Rychle přijel za rodiči a začal je prosit: "Rodičové moji, prosím Vás při Krishnovi, ukažte mi práci, utrpení, bídu, dejte mi zažít bolest". Rodičové se však Radživovi vysmáli a nechali poslat pro doktora. Radživ však nečekal a jal se objíždět všechny své předchozí obdivovatelky sbírky motýlů. Ani u těch však nepochodil. Místo bídy a utrpení prožil jen několik dní naplněných tělesnou a duševní rozkoší. Celý znavený a nešťastný osedlal koně a jel za Abdulou. Ta akorát na pasece sbírala léčivé byliny na léčení nemocí vyhladovělých a zesláblých arabských kočovníků. Zahanbeně před ní poklekl a pravil: "Abdulo moje milá, prošel jsem celý svět co znám, ale bídu, utrpení ani bolest jsem v něm nenalezl. Abdulo milá, dej mi šanci je poznat a získat si tak Tvé srdce". Abdula se na Radžíva usmála a pravila: "Milý Radžíve, zde v košíku mám směs bylin na léčení nemocí mých arabských bratří. Vezmi tyto byliny a dej je na několik měsíců do sudu s lihem, který načerno pálí a prodávají Tví rodiče. Pak naber do číše takto vzniklou tyrkysově zelenou tekutinu a vypij několik doušků. Pak teprve přijď za mnou". Radživ celý rozradostněn, že mu dala Abdula šanci, udělal vše přesně tak, jak pravila. Za několik měsíců přišel k sudům s lihem a skutečně z nich vytékala tyrkysově zelená tekutina. Radživ si nabral

tekutinu do dlaní a vypil několik mohutných doušek. V tom se s ním zatočil svět. Nikdy v životě neměl tolik PRÁCE s tím, aby se udržel na nohou. Když se mu podařilo dojít k blízkému pařezu, poznal Radživ, co je to BOLEST. Vnitřnosti jako by mu na kusy trhal mohutný had prolézající jeho tělem skrz na skrz. Když již Radživ věřil, že se bolest blíží ke konci, had najednou otevřel Radživovi ústa a mohutný gejzír Radživovi smáčel jeho sváteční oděv. Vypadal v tu chvíli jako ten nejhorší a nejnuznější obyvatel středočeské pánve. Tak Radživ poznal, co je to BÍDA. Neutrvalo dlouho a Radživ upadl do mdlob, které postupně přešly v hluboký spánek. Probudilo jej až ostré světlo poledního slunce. V tom si Radživ uvědomil, že měl již dávno být u Abduly. Vstal tedy a rozběhl se směrem k osadě arabských kočovníků. Po několika krocích jej však neviditelná síla srazila na zem. V ústech Radživ cítil pálivé sucho, v hlavě mu rezonovaly všechny nepříjemné zvuky světa a žaludek se chystal každou chvíli opustit prostor dutiny břišní. Tak Radživ poznal, jak vypadá skutečné UTRPENÍ. Po několika hodinách dorazil za Abdulou. Ta na něj s úsměvem pohlédla a pravila mu: "Radžive, vidím, že jsi mne poslechl a díky tomu jsi zjistil, co je to práce, bída, bolest a utrpení. Velice dobře si to pamatuj. Denně je zažívají miliony lidí na celém světě. Nyní již nic nebrání tomu, abych si šla prohlédnout Tvoji sbírku motýlů a stala se tvojí ženou a přijala Tvé jméno Sinthi." Šťastný Radživ objal Abdulu a řekl jí: "Vím jak prázdný život jsem žil. Až Tvůj nápoj mi otevřel oči. Na věčnou Tvoji památku, na památku ABDULY SINTHI, ať nese tento nápoj jméno ABSINTH a to na věky věků. Ať tisíce mladých lidí díky němu poznají, jak chutná skutečný život". Od těch dob se hodně změnilo, ale ABSINTH stále zůstal a lidé si předávají jeho tajemství i s tímto příběhem z generace na generaci.

převzal a mírně poopravil Radim

PULP FICTION historka nikoliv z podsvětí

MOTTO: *Stalo se vám už někdy, že jste zažili událost, o níž jste si mysleli, že skončila a mohli byste na ni klidně zapomenout? Ale ona po čase ...*

Konec léta. Loučíme se jako tradičně s prázdninami na třídních závodech ve východních Čechách. Tentokrát na Stříbrňáku u Hradce Králové.

Závody probíhají v pohodě, i když počasí není zrovna výstavní. Odpoledne nebo večer vysedáváme poblíž kempové restaurace. Doplňujeme tekutiny a rozebíráme kde co, hlavně závody.

Sedím tak s našimi vetoši, je tam taky Mladej (z Blanska), jen MUDr. Skříčka podniká něco na vlastní pěst. Za chvíli se objevuje se slovy: „Podívejte se, co jsem našel! Taková pěkná, koukněte na ty nohy! Vezmu ji domů, určitě se bude hodit,“ a v podpaží vleče ... no hádejte co. Torzo figuríny, kterou drží, má solidně vyšívané džíny, ba i černé boty, ale chybí jí tělo od pasu nahoru. „Ležele támhle v kontejneru. No asi zrušili obchodní dům,“ dodává. Všichni se pobaveně smějeme.

Druhý den ráno jde do stanu doktora budit jiný člen oddílu, který včera nic neviděl a tedy také nic netuší. Nadzvedne vchodovou plachtu ... a ze stanu koukají nohy v džínách a k tomu ještě v botách.

„Pojďte se podívat! Doktor má ve stanu nějakého ožralce. Včera se tam svalil jak přišel, ani se nezul.“

Zase se všichni smějeme. Takový podařený kanadský žertík se nepovede každý den.

Závody úspěšně končí, s nimi prázdniny, a my jedeme domů vstříc podzimní sezóně OB.

A čas pokrývá vzpomínky do ztracena.

Tou dobou jsem zaměstnaná u Městské policie Brno. S kolegyní Jarmilou denně procházíme kohoutovickým sídlištěm křížem krážem. V nohách mám začátkem září už desítky kilometrů. Dohlížíme na udržování pořádku v ulicích, sem tam nějaká ta pokuta za nesprávně zaparkované auto, zkrátka nic moc vzrušo. Vysílačku posloucháme jen tak na půl ucha, protože operační stejně stále diriguje strážníky ze Středu nebo jiných revírů, kde se něco děje.

V tom Jarmila upozorní: „Poslouchej, volají nás.“

Tak se tedy zahlásíme a čekáme na pokyny.

„Jděte co nejrychleji na ulici Žebětínskou ve Starých Kohoutovicích. Volala nám jedna paní, že naproti v novostavbě rodinného domku zahlédli se sousedy mrtvolu.“

Spěcháme na místo určení a herečně přemýšlíme, co všechno uděláme, jak místo činu zabezpečíme, došlo-li skutečně k nejhoršímu. Takový městský strážník z poklidné okrajové čtvrti nepřichází do styku s vraždou dennodenně.

Jsmo téměř na místě. Již z dálky na nás vzrušeně kývá žena a ukazuje na protější stranu ulice. Pozorně se rozhlížíme. Zastavujeme u paní, která popisuje situaci: „Sousedka me upozornila, že ráno za šerase jí něco nezdálo na tamtom okně, ale spěchala do práce,

tak prý abych se podívala já. Tak když jsem tu hrůzu spatřila, okamžitě jsem zavolala městskou policii. To ale musel být sadistický vrah!“ Naproti v rozestavěné vilce se naskýtá nepřekýpný pohled: z větracího okénka záchodu trčí vzhůru dvě ztuhlé nohy ...

S Jarmilou se blížíme k novostavbě a já již lépe rozeznávám, co má mrtvola na sobě. Ošuntělé dříviny a černé boty ... Jako bych je už někdy někde viděla. Začínám se od srdce smát, protože už je mi to jasné. Obě ženy na mne nechápavě hledí, že se tak nepatřičně chovám v téhle vážné situaci.

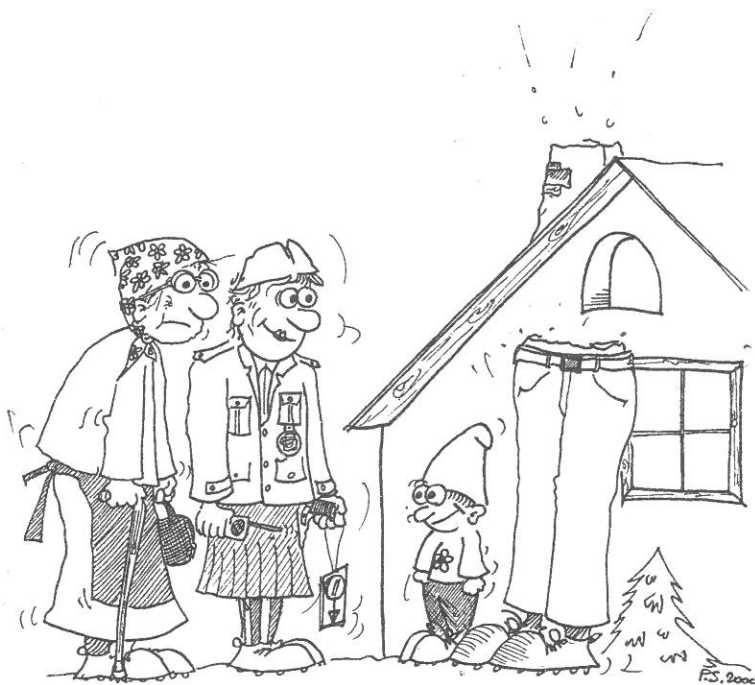
Stojíme totiž před domem doktora Skříčky!

No, grády některých kanadských žertíků jdou až na doraz a figurína z Hradce se ve ventilačním rámu vyjímá. Ještěže některou starší sousedku z ulice neranila mrtvice. Starousedlíků v Kohoutovicích i tak ubývá.

Po čase jsem mluvila s doktorem, který se mi svěřil: „Operační MP si vylustroval, komu patří ten rozestavěný domek a málem mne jako majitele kvůli té mrtvole vytáhl z nemocnice od závažné operace. Tak se mi ten žertík skoro vymstil.“

Jestliže to nebylo přesně tak, jak píšou,
muselo se to stát alespoň podobně ...
... a je tomu už dávno.

Ada

TO NIC BABI, PAN DOKTOR ZASE
ZAPOMĚL NĚCO PŘÍŠÍT.

Zpráva z jednání komise

Po přečtení článku Rocky Man 99 v časopisu OB č.4, jsme nevěřili vlastním očím. Takhle teda přítele Pekárka neznáme. Nečekali jsme na kritiku v dalším čísle časopisu OB, nebo na pokyn svazu ČSOB. Shodou okolností jsme ještě nerozpustili rodinnou komisi, která prošetřovala, zda vinou Pekárkem špatně zorganizovaného prvního letošního OBLŽe ztratila Kateřina v rankingu dva, nebo dokonce 3 body. Využili jsme této situace a komise se neprodleně sešla k prošetření článku Pekárka "Rocky Man 99" ze čtvrtého čísla časopisu OB. Komise ve své práci postupovala osvědčeným jirotkovským způsobem uvádění věcí na pravou míru. Komise dospěla k závěru, že ne vše se odehrálo tak, jak Pekárek popisuje, avšak nepodařilo se zjistit, zda to je jeho fantazií, nebo nedostatkem kyslíku. Protokol komise vám předkládáme v neupravené formě.

Výrok kolegy Pekárka/vyjádření komise:

"Nejdřív se mi posralo auto."

Tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť autu pouze vytekl olej. Autor vlivem vrozené snížené barvocitu však není schopen rozlišit černou od hnědé, proto již jako dítě, když viděl hromadu uhlí plácal ručičkama a křičel "mama e e" a rodiče to považovali za vrozený odpor k práci.

"začal v angličtině zhruba tuto konverzaci:" Zdar ty vole, to jsme se včera vožrali, co?"

Ve skutečnosti Hans Christian začal hovor "How do you do". Takže Pekárek měl správně uvést: "Jak děláš ty děláš?" I dále se Christian neuchyloval k hrubostem a rozhovor ve skutečnosti probíhal asi takto:

"Jak děláš ty děláš? Zdá se příteli, že jsme včera měli o skleničku více. Není-liž pravda?!"

"Ó nikoliv. Včera jsem se věnoval četbě antické literatury."

"Ó, antickou literaturu miluji."

"Ano?"

"Jistě, někdy čtu a čtu a čtu, až manželka konečně usne. A jak se daří vám?"

"Děkuji, docela dobře."

"Oh, to je úžasné"

"Ano, děkuji."

"Éééé, promiňte pane, právě si nevzpomínám. Byli jsme si již představeni?"

"Obávám se, že nikoliv, pane"

"Nícméně se domnívám, že jsme se již dříve viděli."

"Obávám se, že ne pane."

"Oh, to je mrzuté. Doufám, že tuto věc někdy napravíme."

"Budu se těšit pane."

"hned o pěti ráno už se tvořila fronta před hajzlama"

Zde se projevuje mládí autora, který nezažil éru vyspělého socialismu a nemá tedy ani tušení, co slovo fronta ve skutečnosti znamená. Bohužel autor nikdy neviděl předvánoční frontu na pomeranče, frontu na brambory, maso, zubní pastu, dámské vložky, dětská kola, hokejky, toaletní papír nebo vízum do SRN. Faktem však je, že toalety nedostačovaly a přilehlý park byl po odchodu závodníků samá stolice.

"leč protivítr je sviňa"

Sviňa-spisovný slovenský výraz pro samici prasete. Zde má autor zřejmě na mysli prase divoké, neboli *Sus scrofa*. Výraz v meteorologii používaný jen velmi zřídka.

"pán se síťovkou už si udělal obrázek o prototypu čuráka a všem okolo to dává hlasitě vědět."

Autor zveličuje. Nepřiznává, že panu Pindákovi vyrazil síťovku z ruky. Pan Pindák byl tímto skutečně rozloben. Mával oběma rukama a za ujiždějícím Pekárkem volal: "Chlapče, vy jste ale ošklivé káčátko!"

"Já si nemyslím, že musím s partnerem i do prdele."

Autor jméno partnera v textu uvádí. S názorem autora je třeba bez výhrad souhlasit, neboť podle našeho zjištění je sexuální orientace jmenovaného partnera naprosto normální.

"dáma snažící se projet autem po cestě hned u občerstvovačky v Doksech byla piča jako zvon"

"Vzhledem k neúplně poznávací značce vozidla se tvrzení autora nepodařilo ověřit. Jedině jistě je pouze to, že dáma byla z Prahy."

"při postupu přes planinu vojenského prostoru jsem si spíš myslel něco o strašné prdeli,"

Vhledem k prostoru děje a vzpomínkám na základní vojenskou službu shledala komise výraz přiměřeným.

"A závodníkovi moc chutnalo. Navíc zdarma, čímž jim tímto děkuji."

Komise zjistila, že opak je pravdou. Pekárek ujel bez placení, když před tím na jeho vítězství pila celá hospoda. Celkový dluh činí 34 piv a jedny sirky.

"úžasně blbě kočenky, které chtěly půjčit moji pumpičku, když zrovna ležím na pobřeží rybníčku"

Jediné vysvětlení pro tuto hrubost shledáváme v autorově nepochopení situace vlivem vyčerpání. Z popisu místa je možné, že se jedná o rybníček na jehož břehu v kouzelném penzionu uprostřed borovic při minulých pětidenních závodech hledal sám nejstarší člen komise ubytování a rovněž upadl v omyl. Právě posláni penzionu pochopil teprve, když mu pokojská přinesla ručník a mýdlo oděna pouze v podvazkovém pásu. Pokud autor textu narazil na pokojské z tohoto penzionu při jejich odpolední procházce, mohlo zcela evidentně dojít k záměně pumpiček.

"Víc nás přece Kejmil trápit nemůže. Hajzl."

Komise zjišťovala názory dalších závodníků a po tomto průzkumu konstatuje, že výraz použitý autorem článku na adresu stavitele trati Kamila, je ze všech zjištěných druhů nejněžnější.

"Kamil je šulín"

První nejněžnější výraz.

"Ztěžka pokládám opuchlou prdel do sedla"

Autor prokazatelně lže. Podle svědků naopak velmi zlehka, pomalu a opatrně pokládal své hýždě na sedlo (tedy ne do sedla) a to jen velmi úzkým, těžko popsateľným proužkem, zaznamenáním na slipech.

"Ty, Pavle, vyser se na to!"

Komise zjistila, že autor článku je skutečně křestním jménem Pavel a dospěla k názoru, že co říká sám sobě je jeho věc, pokud neprozrazuje státní tajemství, nebo jiným způsobem neporušuje zákony ČR.

"Ser na to! Pojď na pivóó!"

"Tvrzení autora se jeví jako velmi nepravděpodobné vzhledem ke stavu, ve kterém se nacházel. Z jeho popisu lahůdek na stole je zřejmé, že blouznil. Komisi se podařilo zjistit, že popisovaná rodina pouze seděla u ohně a opékala špekáčky. Na Pekárka ve skutečnosti volala "Kam se sereš ty nádivóó?" Pekárkem popisované krasavice pak na pokyn dědečka musely dojídat ty nejspálenější škvarky, aby údajně alespoň trochu zkrásněly.

Tímto konstatováním protokol komise končí. Považujeme však závěrem za nutné dodat:

"Pekiči, tím zdrbaným oblžem na začátku roku jsi nás ale fakt nasral."

předseda komise Ing. Jaroslav Mikoška

Řešení jednoho úkolu z bojovky

Na obrázku vidíte skupinu s dvanácti muzikanty. Jméno této skupiny je napsáno na bubnu. Tato skupina není obyčejná, je to partizánská skupina Záře. V publiku vidíme tři fašisty, jejichž zásluhou těchto dvanáct partyzánů zhyne. Pod obrázkem je podepsán Vincenc Makovský - sochař. Pokud jste uvažovali takto nějak podobně a otočili turistickou mapu, tak jste na druhé straně našli text připadající ke čtverci B3. Tam se píše, že ve Fryšavě na hřbitově pomník od Vincence Makovského na památku dvanácti partyzánů ze skupiny Záře, kteří byli zabiti fašisty. Vaše kroky tedy míří na hřbitov. Číslo pod obrázkem jsou totiž pořadová čísla písmen v textu na pomníku. Pomocí těchto písmen dostanete slovo hospoda a tam už na vás čekají pořadatelé.

Koutek poezie

Vyznání

O Tesle se šušovalo
a tak nám to nedalo,
do Brna jsme přijely, abychom to viděly.

Tesla už ví asi celá,
že oddáváme se běhu zcela.
A proto chceme v tuhle hodinu
vstoupit v Tesly rodinu.

A co na to milá Tesla,
přijme nás (i mě když mám ňadra skleslá)?
ať to s náma aspoň zkusí,
registračku dát nám musí.

Vždyť:

Tesla, Tesla je náš osud,
tesláci jsou kluci, co neznala jsem dosud.

V: Jilemnice byl poslední můj hřích,
nepoznat Teslu, nechlastala bych.

K: Ostrava byl poslední můj hřích,
nepoznat tesláka, nemilovala bych.

M: Zlín byl poslední můj hřích,
nepoznat tesláka, nepíchala bych.

Tesla jsou pařby, bečky, rozchlastaná těla,
Tesla je super, chlastá prostě celá.
Tesla je oddíl, co neztratí svůj pel,
Tesla je Štěpi (i Robik), který naletěl.

Tesla je Bočeli, Štěpi, Dědek, Maska,
Tesla je první a poslední má láska.
Tesla, ach Tesla v zimě i v pařasu,
Být tak teslačkou, co hlásí Klimpl v rozhlasu.

Stejně v sále každý tuší,
že nám dedáček Tesly sluší.

Zkrátka: Vendi, Kaška, Marmoška,
chce být vaše kámoška.
Nechcem slyšet z TBM:
Žádné nové neberem!

LA CORSE Ile de beauté

Hned v přístavu Livorno
 nám po vínečku bylo hovorno
 pak trajektem do Bastie
 někdo přes palubu blije
 Tůru jsme začli v Conce
 z GR20 konce.

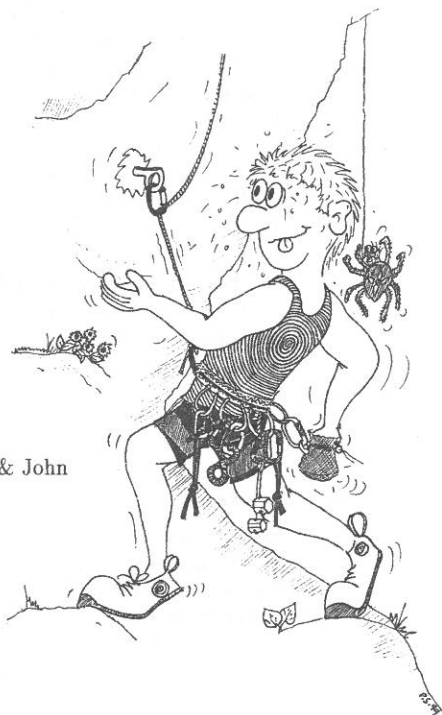
Kdy« jsme doli do Bavell
 trochu jsme se pobavili.
 Dali jsme si na den voraz
 a Janek zjistil, «e nemá kulemaz.
 Zítřa deme do Zicava
 tam by bodla dobrá káva
 Končíme ve Vizavoně
 separaratické to zóně.
 Navštívíme Ajjaci
 hlavně aby nám nechčilo.
 Jedem se tam totiž koupat k moři

Peťa & Janek & John

LA CORSE gastronomique

Jak vidíte na pohledu
 máme se dobře jak prase,
 a to v každém ohledu
 a kolem nás běhá prase
 A TO SICE NA KORSICE.
 Prase nám chce sežrat jídlo,
 který ve stanu máme
 měsíc na nebi svítí,
 ale my mu ho nedáme
 a hvězdy taky svítí.
 A TO SICE NA KORSICE.
 My to jídlo potřebujem
 s jídlem jsme se nosili,
 ale zatím co tu pohled píšem
 prase vede posily,
 A TO SICE NA KORSICE.
 Prasata nás obkličují,
 strkaj rypák do stanu,
 strachem bobík vytlačují,
 amok z toho dostanu.
 A TO SICE NA KORSICE.

Peťa & Janek & John

Nožní šlapka

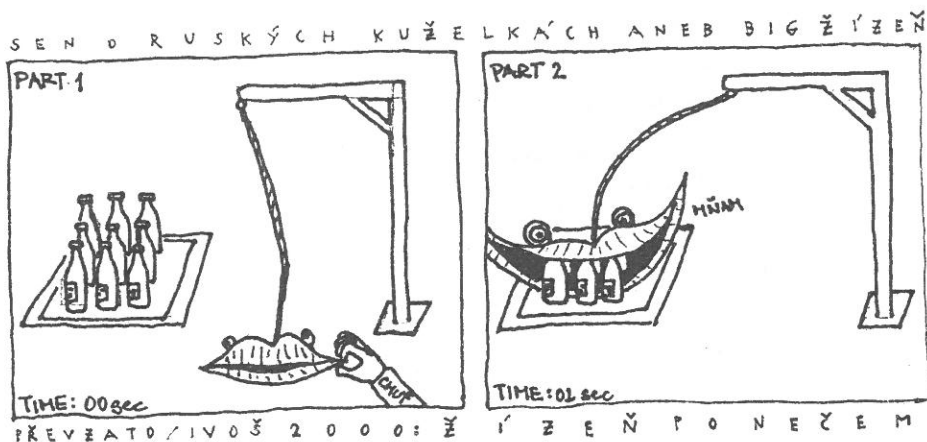
Při startu pracovního cyklu nožní šlapkou, je spuštění vázáno našel. signál z uzavřeného krytu pracovního prostoru, ze světelné clony nebo jiného bezpečnostního zařízení. Tato zařízení jsou k lisu dodávána jen jako zvláštní příslušenství. Při seřizování nebo odzkoušení nástrojů, nebo pokud je nástroj tak bezpečný, že nemůže dojít k poranění obsluhy, lze hlídání funkce krytů vyřadit stisknutím uzamykatelného tlačítka: odblokování
nožní
šlapky

Plech

Báseň dáseň

Sedím v masně
a je mi krásně.
Vzpomínám na tvý dásně,
jak chutnaly masně,
totiž« vlastně slastně

Plech

jméno	adresa	tel.domů	tel.zam.	poznámka
Bočková Pavla	Mathonova 18, 61300 Brno	45212320	0504-423186	pavla.bockova@hartmann-online.de
Bouchal Petr	Boženy Němcové 36, 61200 Brno	752250		
Břilica Pavel	Tumaňanova 62, 62100 Brno	41228424	42134224	brilica@comimpex.cz 0602 755031
Břilicová Jana	Prodloužená 260, 53009 Pardubi	040/41859		(41211631)
Cigošová Anna	Těšínská 4, 61200 Brno	740830	43163290	
Cigošová Eva	Těšínská 4, 61200 Brno	754953		domů také 740830
Cigošová Kateřina	Těšínská 4, 61200 Brno	754953		domů také 740830
Čech Radovan	Mokrohorská 14, 64400 Brno	41238394		plech@email.cz
Čechová Lenka	Mokrohorská 14, 64400 Brno	41238394		mlc@math.muni.cz
Čermák Pavel	Řeňchova 4, 63500 Brno			
Dávidík Marián	Dolína 8, 02705 Zázrivá			Slovensko
Dokoupil Martin	Absolonova 20, 62400 Brno	41222857	41212427	martin.dokoupil@incoma.cz 0603-421
Dufek Jan	Drobného 58, 60200 Brno	577989	45211312	
Dufková Kateřina	Drobného 58, 60200 Brno	43239163		kat.duf@post.cz
Durmon Petr	Srbská 36, 61200 Brno	751391		
Dvořáček Petr	Botanická 39, 60200 Brno	743331		petrdvoracek@yahoo.com
Galíková Jana	Podskalská 20, 62400 Brno	41224740	41241288-9	1cernopolni@volny.cz (subjekt JG)
Gandelová Alice	Vltavská 21, 62500 Brno	354066		
Gandelová Kateřin	Vltavská 21, 62500 Brno	354066		katka.gaga@email.cz
Gandelová Veronik	Vltavská 21, 62500 Brno	354066		
Gernertová Martin	J.Havlíčka 1214, 514 01 Jilemnic	0432/543585		geal@nemsem-cz
Gryc Jan	Pastviny 96, 62400 Brno	41224969	525390	maurerag@alfa-tel.cz 0602-789897
Gryc Tomáš	Lipská 4, 61600 Brno	750108	41215439	
Habán Ivo	Palackého nám.9, 62100 Brno	773197		
Habánová Zuzana	Palackého nám.9, 62100 Brno	773197		
Hájek Ondřej	Rezáčova 30, 62400 Brno			
Heczko Robert	Erbenova 802,73961 Třinec	0659/331116		Záhřebská 31, tel.754952
Heczková Kateřina	Erbenova 802,73961 Třinec	0659/331117		Záhřebská 31, tel.754953 kaskah@ema
Hermany Jiří	Filipínského 4, 61500 Brno	48211346		
Hlaváč Jiří	Srbská 15a, 61200 Brno	745449	41191932	jiirih@bmo.sgi.com mobil 0602-502259
Holík Marek	Pšenič 11, 63900 Brno	43242822	41224245	holik@inasport.cz
Horký Tomáš	Teyschlova 29, 63500 Brno	46214320	744603	mobil 0603-332902
Hubík Martin	Bořetická 13, 62900 Brno			
Janotová Dobra	Hájkova 11, 62800 Brno			
Jelínek Tomáš	Vachova 3, 60200 Brno			
Juřeniková Eva	Jičínská 29, 70030 Ostrava	069-374556		eva.jurenikova@hotmail.com
Kabelová Radka	Tábor 44c, 60200 Brno	41214103		kabelova@rog.fa.vutbr.cz
Klechová Vendula	Opavská 483, 79312 Horní Bene	0646/748263	0604/557591	Sosnova 1, venda1@email.cz
Komínek Jiří	Divadelní 15, 66444 Ořechov	47225572		Zora 47225121
Komínková Hana	Divadelní 15, 66444 Ořechov	47225572		
Kovář Jaroslav	Studená 22, 63800 Brno	521911		
Kovářová Iva	Merhautova 170, 61400 Brno	521911	45537410	iva.kovarova@bmt.cz
Krejčí Jan	Čápkova 34, 60200 Brno	758297		
Kubiček David	Prušánecká 6, 62900 Brno	44216919		
Kubiček Lukáš	Prušánecká 6, 62900 Brno	44216919		
Kuchařová Ada	Chalabalova 5, 62300 Brno	47220114	41522590	
Libant František	F.P.Drobyševa 8, 90201 Pezínok			Slovensko
Liščinská Eva	Bzenecká 20, 62900 Brno	44217154		
Liščinský Tomáš	Bzenecká 20, 62900 Brno	44217154		
Liščinský Zdeněk	Bzenecká 20, 62900 Brno	44217154		
Lukášová Lenka	Svitavská 34, 61400 Brno		41248689	caff@sky.cz 0603-731483
Macúchová Zuzan	Nár. obrany 31, Praha 6			
Mach Radovan	Pastviny 94, 62400 Brno	41224964		machr@bp.com 0602-702851
Michaličková Mich	U.z.s. Netroufalky 1, Brno 62500		43192949	
Mikoška Jaroslav	Elplova 26, 62800 Brno	0604/101329		chipoliny@email.cz
Mikoška Jaroslav s	Elplova 26, 62800 Brno	0604/101329		0603/146437

List1

Mikošková Kateřin	Elpova 26, 62800 Brno	0604/101329		katka@math.muni.cz
Milán Pavel	Jemelkova 22, 62500 Brno	47246236		mobil 0602-563646
Milán Pavel	Nopova 33, 61500 Brno	538749		
Milán Radek	Nopova 33, 61500 Brno	537241		
Minařík Luboš	Richtrova 1, 62300 Brno		41522482	otzbrn@mvcv.cz (předmět: Imin)
Minaříková Michae	Richtrova 1, 62300 Brno			
Minaříková Zuzana	Richtrova 1, 62300 Brno			
Němec Dušan	Tomešova 8, 60200 Brno	43244572	0502/411181	
Nezval Martin	Karlova 76, 61400 Brno	571843		
Nykodým Petr	Minská 22, 61600 Brno	41219782	41243855	gea-luzbrno@alfa-tel.cz 0602-450507
Ondráček Radim	Krapkova 2a, 79603 Prostějov			ondracekr1@post.cz
Patráš Igor	Rudohorská 30, 97400 Banská Bystrica			Slovensko
Petr Alois	Soběšická 119, 63800 Brno	525011	41321276	lojza@senior.cz
Polesný Michal	Bořetická 20, 62900 Brno	44215590		
Polesný Ondřej	Bořetická 20, 62900 Brno	44215590		
Pospíšek Marek	Staré zámky 17, 62800 Brno	44217908		
Pospíšek Zbyněk	Staré zámky 17, 62800 Brno	44217908	43525426	pospisek@volksbank.cz
Procházka Jiří	Čoupkových 16, 62400 Brno	41222659		
Ptáček Jan	Meručkova 10, 62100 Brno	774173		styria@styria.cz
Ptáček Ladislav	Silůvky 240, 66445 Silůvky	47225612	0502-921740	
Ptáček Ondřej	Kuršova 7, 635 00 Brno	46210587	45517387	ondrej.ptacek@cz.abb.com
Ptáček Pavel	Silůvky 226, 66445 Silůvky	47225925	45537400	pavel.ptacek@bmt.cz
Ptáčková Michaela	Silůvky 240, 66445 Silůvky	47225612		michaela.ptkov@post.cz
Račanská Eva	Štouračova 2, 63500 Brno	792898		
Račanský Václav	Štouračova 2, 63500 Brno	792898		
Rygl Jaroslav	Vídeňská 38, 639 00 Brno	0603/531141	45215468	j.rygl@email.cz
Ryglová Hana	Fučíkova 807, 50900 Hradec Králové	049 5263628		hryglova@hotmail.com
Rihová Gabriela	Sídlíště Pod Cvilínem 18E, 7940	43211775		Klácelova 2, rihova@math.muni.cz
Schindlerová Marti	Kozl 3, 74707 Opava		k. 068-523067	VŠK Rožického, U sp.haly 4, 77200 Olomouc
Silovská Martina	Podpěrova 3, 62100 Brno	773669		
Skorkovská Karolína	Tučkova 22, 60200 Brno	748069		
Skříčka Jan	Ondrouškova 20, 63500 Brno	793697		bezdomovec@email.cz
Skříčková Anna	Ondrouškova 20, 63500 Brno	793697		
Sláma Dušan	Pastviny 96, 624 00 Brno	41224974	02/24861650	slamad@pmucbc.crr.cz
Slámová Hana	Pastviny 96, 624 00 Brno	41224974	45224003	slamovah@iol.cz
Slámová Veronika	Kuršova 7, 635 00 Brno	46210587	43163240	
Slavíková Jitka	Bzenecká 18, 62800 Brno	45212281		jitka.slavikova@post.cz
Smejkal Pavel	Výstavní 8, 60300 Brno	43235570	41122241	41122284, elsys@sky.cz
Sponar Jan	Kamínky 4, 63400 Brno	47218379	41212786	cizpbm@iol.cz
Sponar Jiří	Kamínky 4, 63400 Brno	47218379		sponar-j@fch.vutbr.cz
Stará Zdeňka	Preslova 4, 70100 Ostrava	069/214238	k.Pal.Vrch K3/790	stara@fch.vutbr.cz 0602-516969
Strejček Petr	Úprkova 9, 621 00 Brno	354649	41245481	p.strejcek@hbh.cz
Šebesta Vlastislav	Krausova 3, 61800 Brno	48531195	41122284	elsys@sky.cz, vseba@volny.cz
Ševčík Jiří	Štouračova 15, 63500 Brno	792365	339922	
Ševčík Martin	Štouračova 15, 63500 Brno	792365	mzm@mzm.anel.cz	xsevčík@informatics.muni.cz
Štěpánek Martin	Úhledná 30, 62100 Brno	41228319	41245481	m.stepanek@hbh.cz
Šuler Josef	Plevova 5, 61600 Brno	757648	43321352	suler@gymkren.cz
Trávníčková Hana	Podbabská 10, 62100 Ivanovice	771495	45217004	
Uhmann Petr	Černého 43, 63500 Brno	46211602	45517441	
Uhmann Petr	Černého 43, 63500 Brno	46211602		
Uhmannová Tereza	Černého 43, 63500 Brno	46211602		
Urbancová Marcel	Benešovo nám.3740, 760 01 Zlín	0602/757068	48210367	Záhřebská 31, brno@clonestar.com
Urválek Jiří	Bieblova 28, 61300 Brno	520116	41191926	jiriu@brno.sgi.com
Zabloudil Pavel	Palackého 6, 61200 Brno	41245159	41558432 (12)	zabloudil@bm.pvt.cz
Zedník Jakub	Ečerova 10, 63500 Brno	46210479		

Nejen během živ je orientační běžec...

Reprezentanti pro rok 2000 z našeho oddílu

Eva Juřeniková

Vendula Klechová

Zdeňka Stará

Sledování závodníci

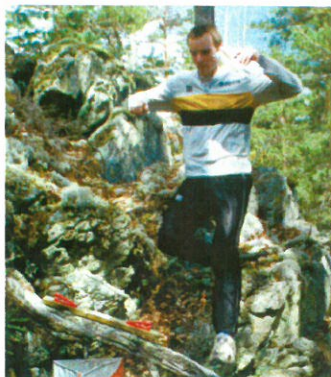
Zuzana Macúchová

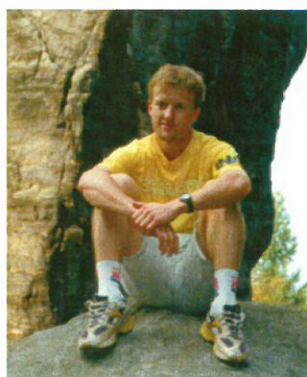
Martina Schindlerová

Lenka Čechová

Radek Čech

Martin Štěpánek